

Interviu cu tenorul Vasile Moldoveanu

Cu Pavarotti eram prieten bun, ne-am adorat, aveam o relație specială

În Iași există câteva voci care merită lucrate, dar în lipsa unor condiții, ei se formează și pleacă. | PAGINILE 8-9

www.opiniastudenteasca.ro

/opiniaveche

telefon: (0746) 230 032

e-mail:redactia@opiniastudenteasca.ro

Studentia în care pachetul de acasă trece mai întâi prin vamă

Părinții plecați în străinătate și copiii lor rămași acasă s-au pierdut demult unii de ceilalți, iar din această relație îndepărtată puțini se mai regăsesc.

Nu sînt puțini studenții care locuiesc în Iași fără părinți. Însă chiar dacă sînt din Constanța, Cluj Napoca, Timișoara sau Arad, tinerii care învață în Iași apucă să-și vadă, măcar în vacanță, părinții la față. Dar sînt unii pentru care sărbătorile au aceleași culori, mereu petrecute în Iași, unii care și-au văzut părinții ultima dată la celălalt capăt al unei camere web și care au trăit toată copilăria și studentia alături de bunici.

Iar pe aceștia soarta i-a împărțit în două. Pe de o parte sînt cei care au reușit, fără imboldurile părinților, să reușescă în viața. Alții, însă, ar fi avut nevoie de urecheală nu doar în școala primară ci și la facultate. Aceștia au ajuns să-și petreacă studentia în fața ecranelor păcănelor, iar în ultima amintire pe care o au cu părinți este cea în care și unii și alții își fac bagajele pentru a pleca de acasă. | [detalii în PAGINILE 10-11](#)

EDITORIAL

Cei mai iubiți dintre pămînteni

Drept să vă spun, i-am invidiat dintotdeauna, deși mereu am fost indemnă să le plîng de milă. Eu, o ieșeancă get beget, care nu reușește să scape de sîcîiala părinților nici după ce-a trecut și de facultate, și de master, și de două job-uri, mă uitam la ei ca cele mai libere spirite de pe lume. Le vedeam gadget-urile de pe bănci, le simțeam îndrăzneala în atitudine, le percepeam independența și îi invidiam. Așa, cu toată ființa mea, dincolo de contextul profesional sau social. Ei avuseseră oportunitatea să-și ia viața în mîini de timpuriu. Da, pentru mine era un motiv de ciudă destinul acelor studenți care au avut din adolescență sau din copilărie unul sau ambii părinți plecați în străinătate. Era o șansă nu? De a face ce vor, de-a se găsi pe sine în lipsa constrîngerilor, de-a se distra în voie, de-a se destrăbăla. Mă gîndeam cum primesc ei toată dragostea și afecțiunea necondiționat, la grămadă cu bani de cheltuielă pentru care nu li se cerea socoteală. Normal, cum să nu-și iubească părinții și să mă critice pe mine că-s rea? Mereu egoist, mereu ironic, mă gîndeam eu la lucrurile astea. Pînă cînd am ajuns să-i cunosc pe unii dintre ei. Pe „derbedeu”, pe „tupeist” pe „femeia ușoară”, pe „proastă”, pe „nesimțită”, pe „gică-contra”, pe „drogat”, pe „libertin”. I-am cunoscut fie de alături, din bancă, fie de la catedră. Nu ascundeau o poveste. Fiindcă viața lor nu este nici o poveste și nici ceva de tînuț. Trăiau și ei o realitate ca și mine, numai că sub alte auspicii.

N-are rost să cădeam în speculații și să invocăm studii din psihologie ca să ne facem o imagine a profilului „copilului” devenit student, care are părinți plecați în străinătate. Nu este un profil al lui. Nu este nici o dramă, nici o comedie, nici o poveste de succes sau un deconstruct al ratării. Am înțeles că lor le este mai greu, dar fără patetism. Își asumă deciziile de timpuriu, deci nu au pe cine să dea vina că nu au fost lăsați să se piardă. Dacă s-au pierdut,

Laura PĂULEȚ
director

laura.paulet@gmail.com

s-au pierdut de unii singuri și și-au asumat lucrul acesta, de voie, de nevoie. Tot ei și-au asumat și revenirea sau lăsarea în voia sorții. Ei s-au descurcat. Ei au simțit, ei au speculat, ei au înțeles. Ei au fost adulți înainte de vreme, chiar dacă poartă stindardul adolescentului rebel. Nu, stați, ce vă spuneam, niciodată ei nu și-au asumat asta ca o scuză. Momentul de părăsire pentru ei a fost un capăt de viață sau chiar dacă au făcut asta e fiindcă noi, cu ideile noastre preconceptionale le-am întins covorul. Un început frumos sau turbulent. Sau ambele. Mereu autentic însă, fără contrafacere.

Ei nu au nevoie niciodată de nimic. Cu atît mai puțin de afecțiune. Cel mai probabil sînt străini de speculația sentimentală a părinților sau, din contra, pică în capcana afectivă a vreunui iubit sau iubite de-o vară jumătate. Ei de fapt sînt „sensibilul”, „timida”, „complexatul” sau „pierdutul-care-așteaptă”. Acei oameni care au și nu au nevoie de tine. Nu ai ce să le oferi, deja ei sînt totul și nimic. De aceea n-ai cum să-i abandonezi odată ce ai intrat în viața lor. ■

Familia Luca, la ultimul revelion petrecut împreună în România, în 2009.

ACADEMIA DE GARDĂ

La Iași se poate diagnostica predispoziția la cancer

- Iașul este singurul loc din România unde funcționează un departament de Oncogenetică unde se poate efectua diagnosticul molecular al predispoziției ereditare la cancer mamar și ovarian.
- o analiză completă costă 3000 de euro | PAGINA 3

LUMEA PE JAR

Cine sînt părinții lui Sailor Moon

- pe lîngă industria de print s-au dezvoltat și alte tipuri de afaceri de la apariția Manga. | PAGINA 4

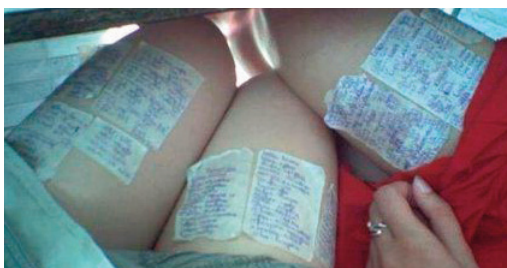
CAP ÎN CAP

Ultima sforțare pentru a scoate albastrul din Constituție

- mișcarea USL a de a comasa alegerile a suprins pe toată lumea. | PAGINA 13

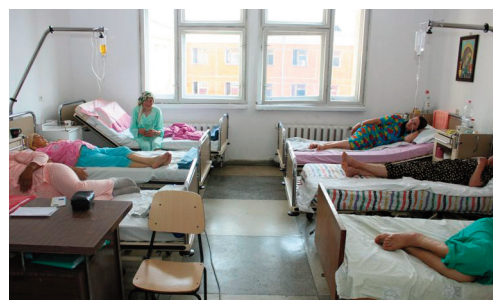
HONORIS FĂRĂ CAUSA

În fiecare sesiune, studenții reinventează copiatul

- fișucile și servetele sînt la mare căutare, poate și pentru că sînt cele mai la îndemînă. | PAGINA 5

1001 MĂȘTI

Creierul Spitalului de Neurochirurgie nu amorțește niciodată

Poveștile de pe paturile de spital sînt țesute cu tragedii, dragoste și multă răbdare. | PAGINA 7

La Universitatea de Medicină a fost înființat anul trecut primul Departament de Oncogenetică din țară.

La Iași se poate diagnostica, în premieră, predispoziția la cancer

O analiză completă costă 3.000 de euro.

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@yahoo.com

După ce anul trecut a fost înființat la Universitatea de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa” (UMF) din Iași un Departament de Oncogenetică, la începutul acestui an s-a încheiat utilarea completă a acestuia.

Prin intermediul acestuia se poate depista riscul ereditar de apariție a cancerului ovarian, mamar și de colon. „Programul se adresează tuturor persoanelor cărora medicul oncolog sau specialist le-a spus că există un potențial risc ereditar. Având în vedere că noi am făcut toate eforturile pentru a ajunge la standardele europene și populația din România trebuie să beneficieze de această oportunitate la fel ca și în alte țări. Noi vorbim foarte mult despre prevenire, însă facem foarte puțin”, a declarat prof. dr. Doina Azoicăi, decan al Facultății de Medicină

UMF și directorul Departamentului de Oncogenetică. Pentru a beneficia de acest program, aceștia trebuie să îndeplinească o serie de criterii. Printre acestea se numără existența a cinci-șase cazuri de cancer înregistrat pe linie maternă sau paternă.

100 de teste gratuite

După ce dosarele depuse de potențialii pacienți vor fi studiate de cei 20 de specialiști care fac parte din proiect, identificarea riscului se va face prin recoltare de sânge, rezultatul urmînd să fie cunoscut după o perioadă de 8-12 luni. Dacă în urma rezultatelor se ajunge la concluzia că persoanele prezintă astfel de risc, vor intra într-un Program de Supraveghere Oncogenetică Personalizată care presupune monitorizare intensivă, chi-

mioprevenție și chirurgie profilactică. O analiză de acest gen costă 3.000 de euro, în cazul unui test complet și 300 de euro pentru verificarea rezultatului pentru rudele unui pacient deja investigat.

Momentan, prin intermediul Fundației „Grigore T. Popa”, există o finanțare pentru ca 100 de persoane să beneficieze în mod gratuit de acest test. Primele recoltări au fost efectuate în laboratorul de Diagnostic Molecular al Departamentului de Oncogenetică la sfîrșitul săptămîinii trecute.

La testul experimental au participat cinci persoane, rezultatele urmînd să fie aflate.

Iașul este singurul loc din România unde funcționează un departament de Oncogenetică unde se poate efectua diagnosticul molecular al predispoziției ereditare la cancer mamar și ovarian. ■

AM AUZIT CĂ...

Cursuri la PET

Chiar dacă sesiuna stă să înceapă, la căminele din Tîrgușor Copou nu se simte deloc stresul examenelor. Ba mai mult, în loc de nopți albe printre cursuri și cărți, studenții cazați în cele patru cămine stau pînă dimineață, ascultă muzică și beau bere fără să se intereseze de teme, note sau credite.

Nu-i bai! Vorba zicalei, primii șapte ani sînt grei, pînă ajungi în anul al III-lea.

Afaceri de sezon

Au început deja să apară pe diferite site-uri sau pe Facebook anunțuri prin care studenții caută persoane care să le facă temele.

Ori chiar anunțuri ale unor tineri care se oferă ca, remunerați consistent, să facă proiecte la diferite materii.

Ne cam bate gîndul să ne băgăm și noi în afacere. Am strînge bani pentru o scurtă relaxare de cîteva zile la munte. Și așa urmează imediat vacanța.

Idilă de Tîrgușor

Sîmbătă dimineață, o studentă din căminul C3 din Tîrgușor Copou a fost bătută de prietenul ei pe motiv că aceasta l-ar fi înșelat. Se pare că tînarul care o întreținea pe studentă a aflat de aventurile acesteia și a scărmanat-o pe îndelete în vîzul tuturor.

Amorezul nu a mai fost, însă, de găsit atunci cînd a ajuns poliția.

Mitul lui John F. Kennedy, explicat de Sever Voinescu

Invitatul a vorbit și despre lupta pentru drepturile civile.

de Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@gmail.com

Cu ocazia împlinirii, în noiembrie, a 50 de ani de la asasinarea președintelui american John F. Kennedy, președintele Asociației Friends of America, Sever Voinescu, a susținut prelegerea „John F. Kennedy, moștenire și mit”. Evenimentul a început la ora 10.00 și a avut loc în Sala Senat a Univesității „Alexandru Ioan Cuza” (UAIC) din Iași.

În deschidere, prof. univ. dr. Vasile Ișan, rectorul UAIC, a observat numărul scăzut de studenți prezenți în sală, punînd lipsa acestora pe seama examenelor din sesiune. Pe durata evenimentului, au fost zece participanți.

Despre „mitul Kennedy”, Sever Voinescu a explicat că una dintre trăsături o reprezintă cea de luptător al drepturilor și libertăților civile, amintind despre începutul anilor 60, „cînd realmente A-

merica era în pragul unui război civil. Minoritatea de culoare nu voia decît să transpună în fapt drepturile constituționale pe care le obținuse deja în Constituție de multă vreme. Însă încă mai erau orașe întregi și mari ale Americii în care, de exemplu, într-un autobuz, negrii aveau voie să stea doar pe scaunele din spate. Și vorbim despre anii 60, nu vă gîndiți la ce vedem acum la cinematografe, filmele astea legate de sclavie. Kennedy a fost cel care a deschis ușa acestor drepturi și libertăți civile.”

Evenimentul a fost organizat de către UAIC, Institutul European pentru Itinerare Culturale și Festivalul de Film Istoric Râșnov, încheindu-se cu proiecția unui film istoric despre viața lui John F. Kennedy, înainte de a deveni președinte. ■

Evenimentul este organizat de Institutul Francez din Iași.

Memoria Holocaustului, reînviată de ieșeni

de Cătălina DOBROVICEANU | dobroviceanu.catalina@yahoo.com

Săptămîna aceasta, are loc cea de-a VI-a ediție a evenimentului „Săptămîna memoriei”, care are ca temă Holocaustul în România și Europa. Astfel, pe 24 și 25 ianuarie vor avea loc dezbateri, mese rotunde și un concert de muzică clasică evreiască, organizate de Institutul Francez (IF) din Iași.

„Acest eveniment reprezintă dorința noastră de a extinde semnificația zilei memoriei Holocaustului și a prevenirii crimelor împotriva umanității la o suită de evenimente. Cîteodată se întind pe durata unei săptămîni calendaristice. Este un eveniment care își propune prin diverse forme, de la dezbateri, conferințe, concerte, uneori expoziții, să valorifice memoria Holocaustului, în ideea ca momentele neplăcute ale istoriei să nu se mai repete. Ne amintim această memorie în dezbateri și momente artistice”, a precizat Dan Daia, responsabil cu proiecte culturale și comunicare la IF Iași. Invitații la prelegeri sînt prof. univ. dr. Carol Iancu, de la Universitatea „Paul Valéry” din Franța, acad. Alexandru Zub, prof. univ. dr. Alexandru-Florin Platon, director al Centrului de Istorie a Evreilor și Ebraistică „Dr. Alexandru Safran” de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași și Michael Iancu, director al Institutului Universitar Euro-Mediterranean „Maimonide” din Franța.

În prima zi a evenimentului, vor avea loc o masă rotundă, la Centrul de Istorie a Evreilor și Ebraistică „Dr. Alexandru Safran”, începînd cu ora 11 și o conferință pe tema comunităților evreiești din Iași, organizată la Bibliotecă Cărturești din Palas Mall. Evenimentul se va încheia cu un concert de muzică clasică evreiască, la Casa Balș, sîmbătă, de la 17.00. ■

Studenții mediciști simulează examenul de admitere pentru elevi

Societatea Studenților Mediciști din Iași (SSMI) organizează un proiect adresat liceenilor, denumit „Simularea Concursului de Admitere” la Universitatea de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa” din Iași (UMF). Acesta se va desfășura în patru etape, prima avînd loc pe 15 martie 2014.

Examenul va fi alcătuit din întrebări adunate de la studenți, care pot posta minim cinci întrebări din orice domeniu medical, pînă pe 15 februarie.

„Dorim să oferim o șansă elevilor să experimenteze despre cum se dă un astfel de examen. Din această cauză

îl și dăm în patru ture, deoarece în acele perioade sînt olimpiade, examene și să existe șanse egale pentru toți”, a declarat Tudor Voloșeniuc, coordonatorul proiectului. La momentul actual sînt aproximativ 50 de întrebări colectate, dar pe parcurs se așteaptă ca acestea să ajungă la 500.

Propunerile vor fi corectate de o comisie profesorală de la universitate.

„După ce am discutat cu profesorii din comisiile de verificare de la universitate, am ajuns la concluzia că nu este necesar să tăiem la jumătate materia, deoarece media participanților a trecut deja în clasa a XI-a, avînd astfel suficient timp să învețe”, a adăugat Tudor Voloșeniuc.

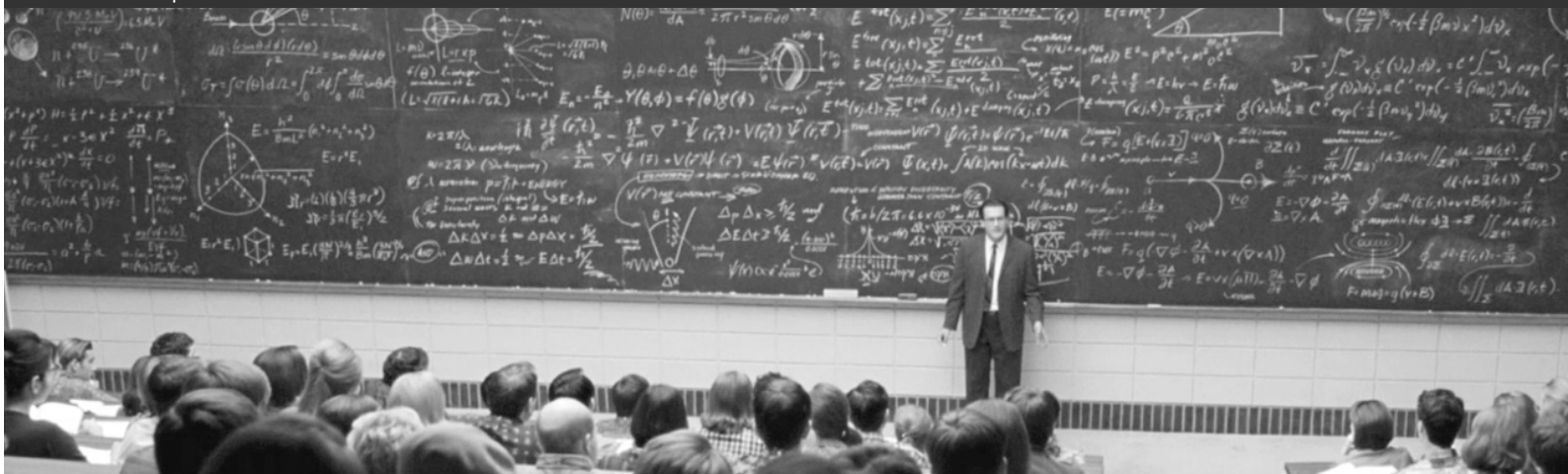
Ultimele trei ture ale simulării vor fi pe 5 aprilie, 3 și 24 mai. (P.A.)

Farmaciștii pregătesc un nou congres național

Societatea Studenților Farmaciști din Iași (SSFI) a anunțat deschiderea perioadei de înscriere la cea de-a XII-a ediție a Congresului Național al Studenților Farmaciști. Participanții se pot înscrie între 10 - 23 februarie.

La eveniment sînt așteptați peste 200 de studenți din întreaga țară.

Vor avea loc, pe lîngă o sesiune de comunicări științifice, și două concursuri. Vor fi acordate premii pentru cele mai bune lucrări susținute pe durata sesiunilor științifice sau înscrise la concursurile „Aptitudini clinice” și „Comunicarea cu pacientul”. (C.D.)

La concurs sînt scoase posturi de profesor, conferențiar, lector și asistent.

Universitățile ieșene caută cadre didactice tinere

Concursurile pentru ocuparea posturilor vor avea loc pe 18 februarie.

de Paul ANDRICI | paul.andrici@yahoo.com

La instituțiile de învățămînt superior au început concursurile pentru ocuparea a noi posturi didactice și de cercetare. Candidații își pot depune dosarele pînă pe 3 februarie, iar pe 18 februarie vor avea loc concursurile propriu-zise. Locurile care pot fi ocupate sînt cele de profesor, conferențiar, lector, șef de lucrări și asistent universal.

Cele mai multe posturi au fost scoase de către Universitatea de Medicină și Farmacie, „Grigore T. Popa” din Iași, cu 111 locuri în cele patru facultăți ale sale, urmată de Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași și Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” din Iași (TUIAȘI). Acestea au 55, respectiv 54 de locuri libere, majoritatea fiind adresate unui personal mai tînăr. „La Politehnică avem astfel împărțită lista, 5 posturi de profesor,

7 de conferențiar, 28 de șef de lucrări și 14 de asistent. 42 sînt pentru un personal tînăr, scoase în mod uniform la toate facultățile, posturi care reflectă piramida universitară. Noi încercăm astfel să

cercetător și două ca asistent. Acestea au fost scoase la Facultatea de Litere, Facultatea de Istorie, Facultatea de Informatică, Facultatea de Chimie și la Departamentul Interdisciplinar Științe. Universi-

selectat nu va putea să devină titular în primul semestru al acestui an universitar.

„Este adevărat că publicîndu-se în decembrie Monitorul Oficial cu calendarul concursurilor, face ca cei care vor să ocupe posturile să devină titulari abia din semestrul întîi al anului următor. De asemenea, probabil și pentru semestrul al II-lea al acestui an se vor scoate la concurs posturi, dar cei care vor promova se vor titulariza tot din semestrul I al anului următor”, a mai precizat prof. univ. dr. ing. Eugen Seghedin.

Pentru perioada de evaluare, fiecare universitate și-a publicat o listă în care sînt trecute comisiile ce se vor ocupa de selectarea candidaților, formate din cadre didactice ale instituțiilor și membri din alte universități din țară. ■

Cele mai multe posturi au fost scoase de către Universitatea de Medicină și Farmacie, „Grigore T. Popa” din Iași, urmată de Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași

atragem mai mulți tineri în sistem”, a declarat prof. univ. dr. ing. Eugen Seghedin, prorector responsabil cu activitatea didactică la TUIAȘI. Spre deosebire de celelalte instituții de învățămînt superior, la „Cuza” sînt puse la dispoziție și cinci posturi de cercetare, trei ca

tatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară „Ion Ionescu de la Brad” a publicat 22 de locuri libere, iar Universitatea de Arte „George Enescu” 24.

Din cauza publicării întîrziată a calendarului de desfășurare a concursurilor, personalul care va fi

Burse de peste 20.000 de euro pentru doctoranzii români

de Cătălina DOBROVICEANU | dobroviceanu.catalina@yahoo.com

Absolvenții români ai instituțiilor de învățămînt superior pot aplica pînă pe 28 ianuarie pentru a beneficia de bursele pentru studii doctorale puse la dispoziție de guvernul Irlandei. Fiecare candidat va primi o finanțare de 24.000 de euro pe an.

„De cel puțin 10 ani se acordă aceste burse absolvenților din lumea întreagă, care doresc să facă doctoratul în Irlanda. În trecut se acordau două seturi de burse: pentru cei din țările Uniunii Europene (UE) și din afara UE. Acum nu se mai face distincția între categorii”, a menționat conf. univ. dr. Gabriel Miro Muntean, cadru didactic la Dublin City University și respon-

sabil cu promovarea acestor oportunități de cercetare.

Absolvenții pot alege să își continue studiile într-una din cele 46 de instituții irlandeze partener, cu profil umanist sau real, printre care se numără Dublin City University, Dublin Institute of Technology sau National College of Ireland.

Pentru a se înscrie, candidatul trebuie să completeze un formular online, „care conține trei secțiuni: notele și activitatea anterioară a candidatului, o scrisoare de motivație și o propunere de proiect de cercetare. Un candidat trebuie să contacteze un cadru didactic dintr-o instituție universitară irlan-

deză care-i va fi supervisor și împreună se decide conținutul proiectului de cercetare. Mai e nevoie de 2 sau 3 recomandări, care sînt făcute tot online”, a adăugat conf. univ. dr. Gabriel Miro Muntean.

Cele mai importante criterii de selecție a candidaților sînt notele și prestigiul universității absolvite, proiectul de cercetare și scrisoarea de motivație.

Anul trecut, au beneficiat de finanțare din partea guvernului irlandez 242 de absolvenți din toată lumea, dintre care un singur român. Perioada de cercetare pe durata căreia se acordă bursele este cuprinsă între unul și patru ani. ■

Una dintre instituțiile partenere este și Dublin City University.

Catalog virtual pentru politehniști

Facultatea de Construcții și Instalații a Universității Tehnice „Gheorghe Asachi” din Iași (TUIAȘI) va implementa în cel de-al doilea semestru de studii un sistem informatic pentru studenți care le va permite acestora să-și verifice situația școlară.

„La bază este pur și simplu un program de menținere a evidenței studenților prin care aceștia vor putea avea acces la note, date școlare și alte informații asemănătoare. Sistemul este în proces de implementare de către firma care

îl conduce și momentan nu se știe exact mai multe lucruri despre acesta”, a declarat prof. univ. dr. ing. Eugen Seghedin, prorector responsabil cu activitatea didactică la TUIAȘI.

De asemenea, dacă se va dovedi eficient programul va fi implementat la nivelul întregii Universități Tehnice. (P.A.)

Atrași de Eminescu

Membrii Asociației Tinerilor Români din Afara Granițelor (ATRAG) Iași au organizat miercuri, 15 ianuarie, începînd cu ora 18.00, evenimentul „Eminesciana”, în memoria poetu-

lui Mihai Eminescu.

Evenimentul care a avut loc la Palatul Copiilor a fost gîndit ca o șezătoare culturală unde s-au recitat poezii, s-au pus în scenă fragmente din nuvelele „Cezara” și „Sărmanul Dionis” și s-au cîntat melodii la chitară puse pe versuri ale poetului.

„Avînd în vedere că ATRAG promovează cultura și scriitorii români, iar cultura este una comună pentru România și Basarabia am considerat că această zi este momentul oportun pentru a ne aminti de Mihai Eminescu”, a declarat Cristina Rusu, președinte ATRAG Iași.

Evenimentul „Eminesciana” se află în acest an la a patra ediție. (M.O.)

ȘAH-MAT

Hei-rup cu cablul televizorului

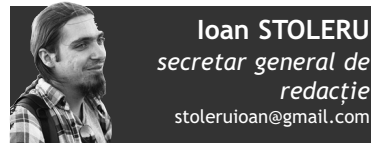
Săptămîna trecută a început altă campanie de defăimare marca Intact. Jurnaliști de la B1TV / EVZ sînt făcuți în toate felurile pentru că-s, așa cum îi definește un editorial din „Jurnalul Național”, „ultimii bășiști activi”. Textul e însoțit de poze și porecle. Silviu Sergiu „Tunsu”, Andreea Pora „Chiftea” sau Mircea Marian „Bot” și calificate precum „pupincuriști”, „jagardele” sau „lipsă de neuroni”.

Nemulțumirea lor nu e însă aici, ne-am obișnuit cu toții cu modelul de comunicare stabilit de Antena 3 / Jurnalul, ci constă în faptul că grupări precum ActiveWatch Agenția de Monitorizare a Presei au ales să nu sancționeze aceste derapaje, pe motiv că „«ziariștii» își asumă fățiș opinii politice partizane și apoi se încaieră între ei”. Ghilimelele sînt ale lor.

Faptul că unii jurnaliști au preferințe politice nu e neapărat ceva rău, atîta timp cît și le asumă și își fac treaba cu profesionalism.

Lucrul ăsta nu se întîmplă doar la noi, e peste tot în lume. În Statele Unite toată lumea știe că Huffington Post e cu Obama și democrații iar FOX cu republicanii. E un lucru asumat și cînd sînt criticați, sînt criticați nu pentru asta, ci pentru felul în care își fac treaba. De-asta FOX a căpătat în timp pseudonime precum „Faux News” (știri false), „Fixed News” (știri aranjate) sau „Fox Noise” (zgomot Fox).

Însă cei care aleg să se poziționeze azi în afara conflictului îi bagă – unii chiar pe față, declarat – pe cei din grupurile B1 / EVZ și A3 /

Ioan STOLERU
secretar general de
redacție
stoleruiuioan@gmail.com

Jurnalul în aceeași oală, lucru total nedrept. Da, ambele tabere au preferințe politice. Însă nu-mi amintesc să fi citit insulte, nume pocite sau exagerări la Dan Tapalagă sau la Silviu Sergiu, și nici nu am văzut vreodată în altă parte ceva care să se apropie de tunurile de gunoi (să nu-i spun altfel) de la „Sinteza Zilei”. Iar să pui semnul egal între cele două grupări este ori lipsă de discernămint, ori rea intenție.

Greșesc și cei de la B1 / EVZ? Da, bineînțeles. Să-i credem mereu, necondiționat? În nici un caz. Însă a spune că sînt una și aceeași textele lor cu invectivele din cealaltă tabără, aruncate la tot pasul de atîția ani, e o manipulare grosolană.

Dacă și-ar face și cei de la Antena 3 treaba cu un dram de etică și bun simț, n-ar fi nici o problemă că există în România jurnaliști cu preferințe politice.

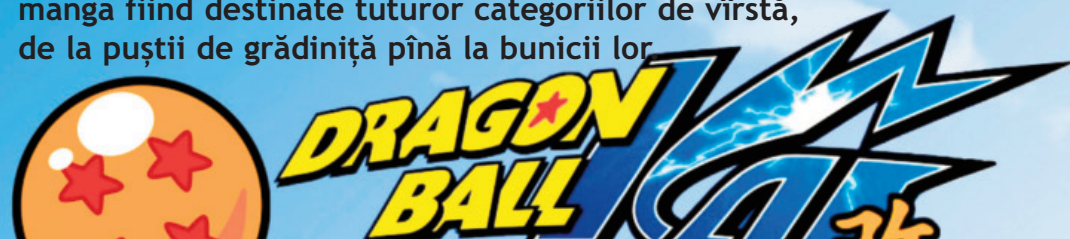
Te uiți într-o parte, te uiți în alta, conștient fiind că fiecare susține pe cineva, și încerci să-ți faci o părere obiectivă.

E firesc, jurnaliștii sînt oameni și cei mai mulți au preferințe. Mulți doar nu recunosc. ■

Cine sînt părinții lui Sailor Moon

Pe lângă industria de print s-au dezvoltat și alte tipuri de afaceri de la apariția manga.

În copilărie așteptam mereu cu nerăbdare următorul număr din Mickey Mouse, Mac și Cocofifi sau citeam pe nerăsuflăte aventurile lui Rahan. Totuși acestea erau destinate doar celor mici, iar adulții priveau cu amuzament la prichindeii care se adunau în jurul unei reviste. Astăzi însă, benzile desenate japoneze, cunoscute drept manga, l-au înlocuit pe Donald Duck cu super eroi cu părul țepos ori cu tot felul de personaje cu ochii mari și haine futuriste. Pînă și publicul lor s-a schimbat, revistele manga fiind destinate tuturor categoriilor de vîrstă, de la puștii de grădiniță pînă la buncii lor.

Son Goku este idolul a milioane de fani ai revistelor manga și serialelor anime.

de Andrei MIHAL | mihaicandrei@yahoo.com

Călugării budiști, primii artiști manga

Termenul de manga a apărut la începutul secolului al XIX-lea, artistul Katsushika Hokusai fiind considerat primul care l-a utilizat pentru a-și descrie operele, manga însemnând de fapt schițe făcute în joacă. Totuși istoria manga este una mult mai veche. Schițele de acest fel au fost create pentru prima dată în secolul al XI-lea de către un călugăr budist care era și pictor. Toba Sojo este cel care a desenat Choju Giga, primul *scrol* cu desene de tipul celor utilizate astăzi în revistele manga. El a încercat prin intermediul acestora să-și exprime simțul umorului, iar operele sale erau satire ale preoției budiste. Tot el a fost primul care a adăugat cuvinte picturilor sale prin care descria acțiunea și astfel operele sale au devenit dinamice. Ulterior acest fel de desene au început să fie utilizate în diferite documente oficiale. Totuși ele erau dedicate doar unui public restrîns, avînd acces la acestea doar persoanele foarte bogate ori influente.

Revistele manga de astăzi s-au îndepărtat de cele apărute prima dată, care încercau să redea oarecum fidel natura oamenilor, iar

binele nu învingea mereu răul. Totuși influența vestică, combinată cu ideea despre moralitate a japonezilor, au dus la crearea unor reviste care au teme precum onoarea, mîndria, respectul față de bătrîni, ori umilința. Unul dintre cei mai cunoscuți artiști manga și printre primii care au îmbinat benzile desenate americane cu stilul japonez a fost Osamu Tezaka. El a creat în 1952 seria Astro-Boy, care a devenit apoi prima manga animată. Tot Osamu a fost cel al cărui stil i-a format pe unii dintre cei mai cunoscuți artiști manga din prezent. Akira Toriyama, creatorul seriei Dragon Ball, Tite Kudo cel care a desenat Bleach, Masashi Kishimoto, părintele lui Naruto, Kazuki Takahashi, creatorul Yu-Gi-Oh! și Eiichiro Oda, cel care a creat One Piece sînt doar cîțiva dintre artiștii influențați de ideile ale.

Ficțiunea, o afacere reală

Astăzi manga ocupă o parte foarte importantă a industriei print din Japonia, avînd o creștere foarte rapidă. Anul trecut în Japonia acest gen de reviste reprezentau o piață de aproximativ 400 de milioane de dolari anual, adică 27% din vînză-

rile totale de carte și 20% din vînzările de reviste. Această industrie s-a extins rapid și în restul lumii, în Europa aceasta fiind o afacere de aproape 250 de milioane de dolari, iar în America și Canada de 175 de milioane. Totuși, Japonia rămîne locul în care acest gen de creații sînt cel mai des întîlnite. De cele mai multe ori creatorii de

manga își creează propriile afaceri, lucrează în grupuri mici, de pînă la cinci persoane, dar care sînt afiliate unor companii mai mari. Dacă o revistă devine suficient de populară, aceasta este transformată în anime, denumirea desenelor animate japoneze sau chiar în filme.

Pe lângă industria de print s-au dezvoltat și alte tipuri de afaceri de la apariția manga. De exemplu în Japonia au apărut manga cafés sau

manga kissa, kissa traducîndu-se prin „oameni care beau cafea”, unde se pot citi reviste, discuta sau chiar rămîne peste noapte, ele funcționînd ca niște moteluri pentru împătimiții de manga. De asemenea, site-urile manga au devenit foarte populare și strîng adesea sute de mii de vizualizări zilnic.

În Franța se vorbește japoneză

Cultura manga a apărut pentru prima dată în afara Japoniei în anul 1970, însă desenele au devenit populare abia după 1990, odată cu apariția anime-urilor. Akira, Dragon Ball, Neon Ge-

din vînzările de manga din Europa sînt în Germania și Franța

50%

nesis Evangelion și Pokémon au făcut cunoscut acest gen de reviste. Astfel a apărut Studio Proteus, fondat de traducătorul și omul de afaceri Toren Smith care a adus creațiile japoneze și mai aproape de publicul american. Ulterior, mai mulți oameni de afaceri japonezi au deschis mai multe astfel de studiouri, alimentînd în felul acesta o piață care continuă să crească.

Prima serie cu adevărat populară a fost însă Sailor Moon care, între anii 1995 și 1997 a fost exportată în mai bine de 23 de țări, inclusiv în China, Brazilia, Mexic, America de Nord și în cea mai mare parte a Europei. Ulterior au devenit cunoscute multe alte serii, iar în 2008 publicații precum The New York Times, revista Time, The Wall Street Journal și revista Wired au tratat pe larg acest fenomen în diferite articole.

Temele și subiectele întîlnite în manga sînt atît de vaste încît, combinate cu popularitatea lor în Japonia, au dus la adaptarea acestora

sub diverse forme, programe sau show-uri de televiziune ori jocuri pe console. De asemenea seriile anime de succes precum și jocuri populare fiind adesea transformate în serii manga care au supraviețuit chiar mai mult decît produsele din care s-au inspirat.

Ocolul pămîntului în pagini de revistă

Spre deosebire de SUA și Europa, unde benzile desenate erau considerate ca fiind adresate copiilor, în Japonia revistele manga s-au adresat mereu unor variații de vîrstă mai largi. Astăzi se încearcă introducerea acestui fenomen și în afara Japoniei, iar termenii din japoneză care denumesc categorii de vîrstă au ajuns să fie folosiți și în occident. De exemplu Kodomo sînt revistele adresate copiilor, Shōjo sînt adresate fetelor și adolescentelor, Shōnen băieților și adolescenților, Josei, Redisu sau Redikomi pentru femeile cu vîrste între 18-30, fiind citite totuși și de bărbați, iar Seinen sînt adresate bărbaților cu vîrste cuprinse între 18-30.

De asemenea, pentru a acoperi un sector cît mai mare de piață, seriile manga au ajuns să dezvolte un număr mare de subiecte și teme, acestea fiind: Acțiune, Aventură, Romance, Sport și jocuri (întreceri sportive), Drame istorice, Horror, Science fiction și fantezie, Mister, Comedie, Sexualitate, Afaceri și comerț, Mahō shōjo (care înseamnă fată magică), Jidaimono / istorice, Robot / Mecha, Shōjo-ai (iubire între persoane de sex feminin), Shōnen-ai (iubire între persoane de sex masculin), Ecchi (conținut erotic), Hentai (conținut pornografic), Yuri (echivalent pornografic al Shōjo-ai), Yaoi (echivalent pornografic al Shōnen-ai).

Iar acestea nu sînt toate denumirile, anual apărînd noi genuri și termeni care să numească aceste creații, la fel cum anual tot mai multe persoane de toate vîrstele devin fane ale acestui gen de artă, manga devenind aproape un stil de viață. ■

10

mii de titluri noi sînt publicate anual în Japonia

Manga Ecchi sînt cele mai populare reviste din rîndul adolescenților.

Odată cu apariția telefoanelor inteligente, s-a dezvoltat și iscusința studenților de a trișa în sesiune. De la copiuțe ascunse în pixuri sau pe sticlele de suc, la stilouri cu cerneală invizibilă sau formule scrijelite pe bănci, inventivitatea tinerilor întrece ceea ce știu profesorii despre copiat. Unii dascăli mai trec cu vederea, alții nu reușesc să îi prindă, însă cu toții încearcă să mai taie din avântul trișorilor cum se pricep ei mai bine. De două ori pe an, copiuțele își întîlnesc combatanții.

În fiecare sesiune, studenții reinventează copiatul

Fițuicile și servitele sînt la mare căutare, poate și pentru că sînt cele mai la îndemînă.

Sub fuste, în rucsaci sau palmate, fițuicile rămîn mereu de bază, în ciuda tehnologiilor avansate

de Cătălina DOBROVICEANU | dobroviceanu.catalina@yahoo.com
Andrei MIHAI | mihaicandrei@yahoo.com

De la an la an, sesiunile par din ce în ce mai lungi. Pentru unii, orele de somn cu porția se datorează învățării pentru examene, însă pentru alții, minutele dintre apus și răsărit sînt rezervate pentru pregătirea materialelor ajutătoare. Se gă-

pregătim cîte un subiect pe o foaie. Lăsăm loc pentru întrebare și scriem așa, mai de la jumătatea paginii. Mai mimăm cîte o ștersătură, mai schimbăm puțin o definiție, ca să nu-și dea seama că am copiat. E și aici o artă", a explicat Marian, stu-

la examen, doar că e mai mult de muncă la asta", a dezvăluit Robert, student la Facultatea de Agricultură de la USAMV.

Sînt și metode care țin de îmbrăcămîntea studentului. La fete, o metodă des folosită este lipirea fițuicilor de partea interioară a fustelor. Cu cît sînt mai aproape de genunchi, cu atît copiuțele se citesc mai bine. O studentă de la Facultatea de Zootehnie explică faptul că, atunci cînd te folosești de îmbrăcăminte ca să copiezi, „cel mai ușor este pentru fete, mai ales dacă la cursul respectiv este un profesor. Cred că mi s-a întîmplat să mă observe un profesor mai tînăr, dar nu a putut face nimic. Trebuia să mă controleze și nu și-a mai pus mintea", a precizat studenta în anul al III-lea.

Copiuțe 2.0

Cînd vorbim de tehnologie, tinerii admit că telefonul este de ne-lipsit. *Handsfree*, *bluetooth* sau Internet sînt cîteva termeni cu care îl asociază. Însă și metoda aceasta es-

te cu două tăișuri. În perioada sesiunilor, mulți studenți ajung la spital cu răni provocate de dispozitivele pe care le folosesc pentru a copia, în special căștile. „La profesorii la care știu că nu se bruiază semnalul, și nu prea sînt, folosim *hands-free*-ul, doar că e periculos. Anul trecut era să nu mai pot să mi-l scot, iar un coleg era să fie prins. I se încălzise firul, care e foarte subțire și vine pe lîngă corp, și i se lipise de piept. A început să-l frigă și nu știa cum să-l desprindă mai repede de pe el", a mărturisit Ionuț, de la Facultatea de Hidrotehnică de la Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi" (TUIAȘI) din Iași.

Și Marian, student la USAMV, recunoaște că folosește *handsfree*-ul, însă trebuie să găsească mereu pe cineva care să îi dicteze răspunsurile. De asemenea, acesta explică și că nu poate folosi căștile respective decît pentru o singură sesiune, pentru că se strică foarte repede. De multe ori, în preajma examenelor, în campusurile studențești apar anunțuri despre vînzarea unor astfel de dispozitive. Majoritatea costă între 40 și 400 de lei, iar unele au și o garanție de doi ani.

O tehnică presupune predarea unui telefon de generație mai veche la profesor iar sub bancă să îl păstrezi pe cel „inteligent"

Profesorii știu că metodele de copiat s-au schimbat odată cu tehnologia. Însă și practicile clasice au cunoscut îmbunătățiri.

sesc șiretlicuri pentru orice test, totul depinde de noroc, de puțină pricepere și de cît de des mai închide profesorul ochii.

Copiuțe 1.0

Chiar dacă tehnologia evoluează pe zi ce trece, tot metodele tradiționale de copiat rămîn cele folosite de studenți. Fițuicile și servitele sînt la mare căutare, poate și pentru că sînt cele mai la îndemînă. „Eu am copiat doar o singură dată. Mi-am făcut servite, dar am folosit un pix cu cerneală invizibilă, avea și un led sub lumina căruia se vedea scrisul. La examen am scos foile și am scris ca și cum aș fi avut cărțile pe bancă, dar nu am mai repetat experiența de atunci. Semestrul ăsta am însă examene destul de grele și mă cam bate gîndul să-mi mai cumpăr niște pixuri din alea", a explicat Diana, studentă în anul al II-lea la Facultatea de Drept de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza" (UAIC) din Iași.

O parte dintre studenți merg la sigur cu metoda „servitelor" pentru că sînt profesori care, înainte de examen, le dau cursanților o listă cu subiecte pe care le au de pregătit. Chiar și așa, o lucrare fără greșeli ar bate la ochi. „Cel mai la modă sînt servitele. La unele cursuri se știe deja ce se va da la examen și ne

pregătim cîte un subiect pe o foaie. Lăsăm loc pentru întrebare și scriem așa, mai de la jumătatea paginii. Mai mimăm cîte o ștersătură, mai schimbăm puțin o definiție, ca să nu-și dea seama că am copiat. E și aici o artă", a explicat Marian, student în anul al III-lea, care urmează cursurile Facultății de Agricultură, de la Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară „Ion Ionescu de la Brad" (USAMV) din Iași. Fiind siguri că au variantele corecte de răspuns, mulți nu mai recitesc întrebările înainte să copieze răspunsul. Asist. univ. dr. Cristina Gabriela Radu-Rusu, de la Facultatea de Zootehnie a USAMV, a înfîl-nit de multe ori situații în care ceea ce au scris studenții nu coincidea cu ceea ce trebuia să scrie. „Studenții iau întrebările de la anii anteriori și învață răspunsurile mecanic și nu întotdeauna sînt atenți la întrebare. Dacă ai modificat puțin cerința, ei vin cu același răspuns, care este greșit. Pentru ei sună asemănător și dau răspunsul învățat mecanic", a menționat cadrul didactic.

Majoritatea profesorilor știu că metodele de copiat s-au schimbat odată cu tehnologia. Însă și practicile clasice au cunoscut îmbunătățiri. Mai nou, tinerii ascund fițuici în pixuri special făcute pentru asta. „Au un resort cu arc și o foaie rulantă în interiorul pixului. Cu trei din alea poți scrie toată materia de la un examen, iar profesorii nu prea își dau seama. O altă metodă este să scanezi o etichetă de la cola sau chiar de la apă și să înlocuiești scrisul de pe ea cu materia pe care o ai

În pas cu moda

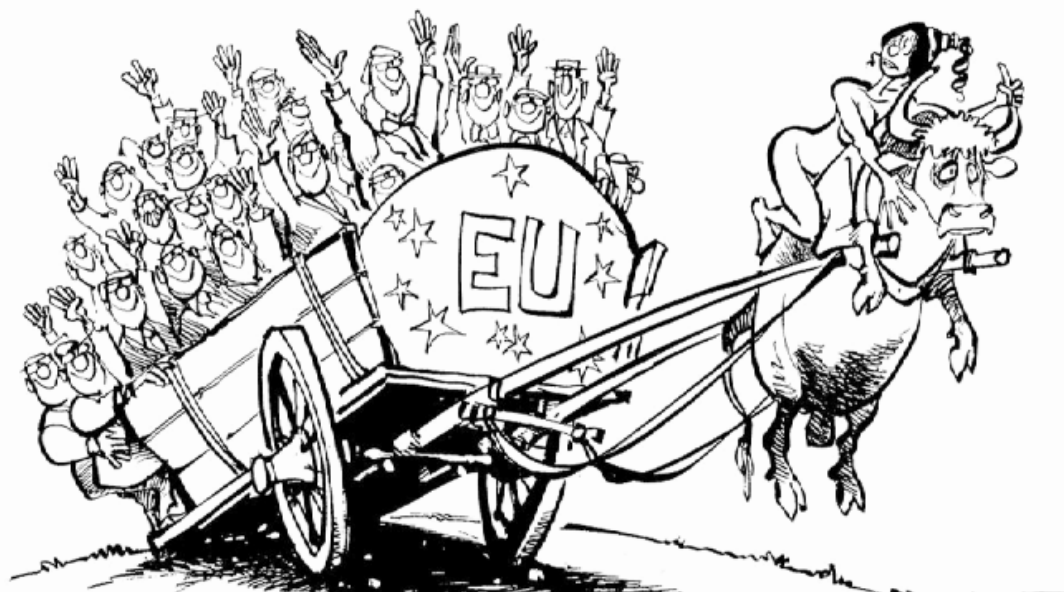
În ciuda noilor metode de copiat care apar, profesorii încearcă să țină pasul cu tehnologia. Spre exemplu, la Facultatea de Drept de la UAIC sau la Facultatea de Hidrotehnică de la TUIAȘI, unii dascăli au propriul dispozitiv de bruierie a semnalului GSM. Studenții au observat că, la majoritatea examenelor, nu au semnal la telefon și deja știu la care teste nu își mai pot folosi aparatele mobile.

Pe de altă parte, sînt și profesori care folosesc metode clasice pentru a descuraja copiatul. Lect. univ. dr. Adina Karner-Huțuleac, de la Facultatea de Psihologie și Științe ale educației a UAIC, este mereu însoțită de un asistent la examene. „Cel mai important este că sîntem întotdeauna două persoane prezente la examen. În al doilea rînd, menținem spațiul regulamentar dintre studenți, adică un loc liber în stînga și în dreapta. Mai mult nu se poate. Eu cred că reușim să observăm ce se întîmplă, dar asta nu înseamnă că nu ne mai scapă cîte ceva", a precizat aceasta. Alte metode luate în considerare sînt întocmirea unor subiecte noi de la an la an și propunerea mai multor variante de întrebări, ori avertizarea tinerilor să își închidă telefoanele și să le așeze pe bancă.

Ceea ce îi deranjează mai mult pe profesori nu sînt încercările studenților de a trișa, ci felul în care reacționează cînd sînt prinși. „M-a surprins atitudinea unora. Au fost situații în care am prins persoane cu servite sau chiar copiind de pe fițuici și care negau vehement că ar fi fost fițuici sau servite. De două ori, cred, mi s-a întîmplat ca un student prins copiind să se uite în ochii mei și să spună că nu este adevărat, că el nu a copiat, chiar dacă, în cazul servitelor, existau diferențe clare între cerneala folosită ori de scris", a mărturisit lect. univ. dr. Adina Karner-Huțuleac. ■

În căutarea unui cal de bătaie

Atunci când românii sînt dezamăgiți, supărați sau triști și vor să-și descarce toate emoțiile pe ceva, nimic nu le poate sta în cale. Chiar dacă argumentele sînt logice și de cele mai multe ori chiar în fața sa, e mai ușor să arunce orbește cu noroi în stînga și-n dreapta. Ultima victimă - Uniunea Europeană, pe care am ajuns să o blamăm pentru toate furturile din țară. Însă există totuși un pic de adevăr în această răscoală? A ajuns UE dracul gol?

Cu Europa de gît

de Cătălin HOPULELE | catalin.hopulele@yahoo.com

Televizorul, se spune, e un panaceu. Te vindecă de singurătate și de plictiseală. Te relaxează. Îți curăță mintea când e prea încărcată. Îți spală creierul când simți că nu mai poți gândi. Îți încarci bateriile uitîndu-te la problemele și la viețile altora, plămuite sau nu, proiectate în mijlocul sufrageriei. Dacă ai capul pe umeri și discernămînt, televizorul este cel mai bun medicament. Dar dacă mintea îți e nestatornică și se îndoaie ca o răchită, atunci televizorul îți este stăpîn și telecomanda bici. De fiecare dată când apeși pe butonul roșu sau verde, îți mai arzi una pe spinare benevol. Subiectul Europei este doar un mic exemplu pentru puterea de distorsionare pe care o are cutia alimentată de

sateliți. „Europa e dracul”, „ne fură pămînturile”, „nu mișcăm nimic fără acordul celor de la Bruxelles”, „ne-am vîndut Europei după ce atîția oameni și-au vîrsat sîngele pentru libertatea țării”. Citatele nu sînt fantasmagoriile unui reporter, ci linii principale ale multora dintre discursurile celor de pe plasmă. Argumente, imparțialitate? Vax! Și oamenii, în momentul lor cel mai vulnerabil, cînd vin acasă după o zi crîncenă la muncă și nu mai știu ce e cu ei, ascultă figurinele micuțe care dansează pe ecranul de dinaintea lor. Și, încet-încet, această teroarea și-a făcut casă în mintea, inima și sufletul multor români cu discernămînt, dar a căror singură greșeală a fost să se biciuiască, seară

de seară, cu telecomanda.

Europa nu e dracul, cum nu e nici salvarea României. Uniunea Europeană este o soluție pe care, înainte să o îmbrățișăm sau să o înjurăm, trebuie să o înțelegem. Și, după șapte ani de cînd facem parte din Uniune, încă mai căutăm calul de dar printre dinți, așteptînd să ne pice-n poală bunăstarea. Unii ne spun că ne îndatorăm la străini, că ne vindem sufletul, iar alții le spun ăloră că sînt proști. Dar nimeni nu a încercat să descocească limbajul ăla instituțional de lemn și să ne-o spună pe față. Nu, Europa nu e Paradisul dar nici Infernul. Iar faptul că acum ne aflăm în Purgatoriu e vina unei cutii pe care, atunci cînd am început să n-o mai folosim, ne-a înnebunit servajul și nu știm ce ne-ar mai trezi din convalescență. ■

Ceața de la Răsărit

de Ioan STOLERU | stoleruioan@gmail.com

Nu știu dacă ați auzit, dar la Beijing nu se mai vede soarele. Adică se vede așa, ca o pată tristă printr-o piclă gri, bolnăvicioasă, și din cauza acestui smog cetățenii chinezi privesc apusurile la ecrane uriașe, care fuseseră cîndva instalate în oraș pentru a face reclamă la diferite destinații turistice. O destinație turistică, adică un vis în depărtare, a devenit acum pentru ei să privească un răsărit de soare sau un apus curat, fără masca pe față. Tot așa, nu știu dacă ați auzit, dar cu aceiași chinezi semna actuala conducere acum două luni acorduri de colaborare în energie, inclusiv în domeniul nuclear și termoelectric.

Acum cîteva zile, Stratfor (agenție de analize internaționale militare, economice, politice) publica pe site o hartă cu influența rusească din Europa de Est. Toate țările care înconjoară România (Ucraina, Belarus, Ungaria, Serbia, Bulgaria) au datorii la ruși, de la 800 de milioane la două miliarde de dolari. Uitîndu-te pe hartă, n-ai cum să nu te întrebi cînd va ceda și România Rusiei, mai ales cu un Guvern tot mai pro-oriental. Aceeși Rusie care își omoară jurnaliștii critici și își întemnițează protestatarii.

Și ai noștri nu fac decît să critice Vestul, într-un discurs scîrbos de protocronist, care din păcate prinde la tot mai mulți români. E copil cine crede că România poate trăi în afara sferelor de influență. E o țară prea mică, prea la mijloc și prea lipsită de putere pentru asta. Și se vede cu ochiul liber că fără Europa, care să ne mai dea cîte un ghiont cînd o luăm prea rău pe arătură, ne-am duce prea repede la vale. E de-ajuns să te uiți la ce clovni sinistri ne conduc ca să-ți dai seama de asta.

Este Europa perfectă? Bineînțeles că nu. America? Nu, evident. Însă între ele și China / Rusia le-aș alege în fiecare zi pe primele două. Cine nu înțelege de ce e mai bine așa și încă așteaptă o salvare de la Răsărit e naiv, prost, sau ambele și din cauza lui nu putem noi să avem lucruri frumoase. ■

Regele unui oricare deal

de Paul ANDRICI | paul.andrici2002@gmail.com

„Eu am avut un vis aseară”, le țipa pe un ton tras parcă printr-o țevă PVC colegilor care s-au strîns în jurul lui să vadă și ei sursa hărmălaiei. „Ce-i cu asta?”, întreabă plictisit un tînăr cu casceta pe cap. „Nu știu, am auzit că urlă cineva și credeam că iar și-a pierdut șeful de tură pixul. Măcar asta-i mai interesant”, îi răspunde la fel de nonșalant un bătrîn cu tîrnăcopul în mînă.

Așteaptă cîteva minute pînă se strînge un grup mai mare și încep iar urletele pline de entuziasm. „Ce am visat eu aseară? Pe voi, pe noi, toată această harabură în care ne aflăm. Spuneți-mi fraților, cîți sînteți care măcar o dată v-ați simțit tratați cu indiferență la locul de muncă? Zi de zi săpăm și construim, încontinuu, fără nici o pauză, fără un timp de odihnă pentru noi?”. „Avem pauze deșteptule și dacă mă gîndesc mai bine tu ne mîninci din ea”, dar răspunsul unei persoane din grupurile din spate parcă n-ajunge la urechile muncitorului înflăcărat.

Fiecare cuvînt îl spune cu pa-

siune dar și ură pe care a ținut-o închisă ca-ntr-o sticlă de șampanie. „Frații mei, cot la cot tragem cu tîrnăcopul și sapa, dar de astăzi ne-o ajuns.

Nu sîntem obligați să urmărim toate indicațiile, toate cerințele inumane ale șefului de post. El este adevăratul diavol, el ne solicită să ne murdărim pînă la umăr ca mai apoi nevasta să ne facă capul calendar că n-are cum spăla salopeta de tot noroiul de pe noi.”

Cîteva „ce?”-uri și priviri confuze tot nu reușesc să-i doboare sîngele înfierbîntat, deoarece vede în ochii unora aprobarea ce-i dă suficientă energie să continue. „Uniți-vă, fraților, împotriva bestiei ce ne subjugă la acest chin, după care ne putem ridica și-mpotriva păpușarilor care în urmă cu doi ani ne-au dat un termen limită să terminăm palatul lor. Nu s-au gîndit la ploile ce au dat năvală, la gerul care ne-a înghețat degetele și la praful ce ne distruge plămîni. Fraților, sînteți sau nu cu mine?” ■

Regnul prădătorilor

de Cătălina DOBROVICEANU | dobroviceanu.catalina@yahoo.com

Băiete, ai grijă dacă vrei să treci podul acela șubred! Dedesubt, apa e rece și picloasă. Nu vrei să cazi în ceața ca funinginea, care acoperă ochii sticloși ai rebuturilor naturii. Trebuie să știi că la suprafață își leagănă solzii pești uricioși, cu colți care străpung pînă la os. Dacă te-au mușcat, te infectezi cu microbul urîteniei lor și te transformi într-unul de-al lor.

Nu te lăsa păcălit de vreun licăr care mai străbate picla din cînd în cînd. E o amăgire ca să îți afunzi mîinile în murdăria care miroase a putreziciune. De-ndată, caracatițele care se tîrăsc pe fundul bălții îți vor cuprinde brațele cu tentaculele lor slinoase și te vor trage în lumea lor. Greu mai scapi. Poți să lupți cu ele, dar încetul cu încetul te vor convinge să rămîi de partea lor. Îți vor împrósca privirea cu suflul lor ca

de cerneală și te vor ameți în bulbucii negricioși. Ele nu gîndesc la fel ca tine, vor să îți fure gîndurile, virtuțile și tot ce ai tu mai de preț. Dacă reușești să ieși la suprafață, vei fi ca un colac de salvare, umplut pe dinăuntru doar cu aer. Un aer vîscos, de gheață. Poate vrei să te scufunzi din nou, să te răzbuni pe nemernice, însă ele îți vor rîde în față. N-au regrete, așa că te-ai lupta cu morile de vînt.

Dacă scapi, să te agăți de funiile scăpate printre scîndurile podețului cît de repede poți, pentru că peștii uricioși vor încerca să te piște de picioare și nu vei mai putea fugi. Vei rămîne aninat de un fir șubred, nici la mijlocul și nici la capătul drumului, cum e mai rău. Eu n-am trecut podul pînă acum, dar vocile din jurul meu spun aceeași poveste, cea pe care ți-am zis-o și ție.

Mi-au dat și un sfat: dacă plec, să nu mă mai întorc. ■

„Europa nu e dracul, cum nu e nici salvarea României. Uniunea Europeană este o soluție pe care, înainte să o îmbrățișăm sau să o înjurăm, trebuie să o înțelegem.

Creierul Spitalului de Neurochirurgie nu amorțește niciodată

Poveștile de pe paturile de spital sînt țesute cu tragedii, dragoste și multă răbdare.

Ofloare peste care a căzut o greblă. Așa arăta coloana mea acum o săptămînă. „Pînă nu dai la o parte grebla, floarea nu se mai înalță spre soare”, avea să-mi spună marțea trecută un celebru profesor ieșean de la Spitalul de Neurochirurgie „Dr. N. Oblu” din Iași. Și atunci cu inima cît un purice, mi-am sunat medicul curant și am stabilit de comun acord să mă internez imediat pentru operație. „Iulia, vezi să nu mănînci și să nu bei deloc, ca să te operez tot mîine. Tu ai făcut deja RMN-ul, știm care e problema și cum trebuie să acționăm”, mi-a spus el hotărît să îndrepte inelul fisurat chiar a doua zi dis-de dimineață. De pe patul de spital, experiența mi s-a părut la început o tortură. Mai apoi o poveste total diferită de ceea ce se aude de prin alte zone ale țării. La Spitalul de Neurochirurgie din Iași atmosfera e decentă. Saloanele sînt curate, bine întreținute și băile spălate și de patru ori pe zi, după cum aveam să văd. Mîncarea pacienților nu este lături, ba dimpotrivă făcută cu gust și îndemîinare. Medicii de aici vin mereu la patul bolnavului și se interesează de el. Iar cînd bolnavul e speriat și confuz îl încurajează și-l dezmiardă ca pe un copil pierdut. Ei știu că pe calea cea bună numai Dumnezeu îi poate duce.

Mascații i-au speriat pe ținci.

Iulia CIUHU | cristina.ciuhu@yahoo.com

Miercuri, tineri și bătrîni speriați

Pe 15 ianuarie, la ora 9.00 eram la spital, internată, cu analizele trimise spre laborator și așteptam să se elibereze un pat în care să mă instalez. Pe acesta în care încă mă aflau stăteau două femei de-a curmezișul. Una la picioarele celeilalte. Amîndouă erau trecute bine de 60 de ani și așteptau să se facă ora amiezii să fie externate și să ajungă acasă. „Vai de mine, ești așa de tînără și mergi în două?” Ce ai ridicat domniță de ai făcut o așa hernie de disc”, mă ia la întrebări bunică Maria care a trecut zdravănă peste 12 operații, iar acum simte că se apropie și cel de-al treisprezecelea cuțit, cu toate că doamna doctor încă amînă. A trecut peste atîtea cumpene încît acum doi ani a făcut Drumul Crucii alături de alți pelerini care s-au minunat de sfințenia Ierusalimului, iar de acolo s-a întors cu o frumusețe de cruciuliță din metal cît o palmă pe care o poartă și acum pe sub cămașă. Bătrîna Maria este o mină de om, mărunțică și energică. Puțin adusă de spate, foarte bine îngrijită și aprigă la vorbă. „Cum să zici matală că ești de departe, dacă stai coala în Tîrgul Frumos. Păi eu care am cutreierat atît ce să mai spun?” spune bunică șugubeață unei tinere gravide care a căzut pe gresie și și-a fracturat un os la bazin. Fata zice că tratamentul pe care îl face în spital îl poate face și în casă și atunci i-a spus doctorului să o lase să plece. Pacienta de la picioarele bunicăi Maria se numește Ecaterina și are părul de două degete. Vorbește cu Elena, o soție de 35 de ani, amărîtă de durerile de cap. „Uite așa trebuie să te faci”, îi spune femeia în vîrstă, întinzîndu-i mîna încît îi puteai număra fiecare suviță de sînge. Ca să scape de cheagul de sînge, Elena trebuie să se radă în cap, iar ea, cînd aude, își mîngîie amărîtă coada. Dar

durerea nu iartă. Femeia își lasă fața obosită în palme, oftează și o ascultă în continuare pe Ecaterina.

„- Și eu am fost operată aici pe creier. În martie medicii mi-au scos cheagul de sînge și acum mă simt foarte bine.

- Dar cum v-ați ales cu el? îndrăznesc eu să întreb.

- Cum de unde? De la dragostea bărbatului. M-a bătut atît de mult în cap, încît s-a adunat ditamai sacul de sînge pe creier.”

Ora 14.20

„Mai rezisti Iulia? Eu acum intru în operație. Am un pacient și după te iau pe tine. Dacă nu te mai poți abține de foame rămîne pe mîine dimineața”, mă anunță doctorul din fugă de la cabinet spre blocul operator, iar eu, ca să par curajoasă, îi spun că nu-i bai, nu sînt eu așa de hămesită. Între timp, patul s-a eliberat, lenjeria a fost schimbată, iar mama mi-a așezat cele cîteva lucruri prin sertare. „Chiar e draguț mobilierul ăsta de la capătul patului”, îmi zic. Prin alte spitale, am văzut mai demult niște dulăpioare decojite de vopsea, care scrîțiau groaznic. Nici moartea nu cred că le suporta șuiერთ. Pe la două și ceva, cînd deja credeam că am rămas pe a doua zi, asistenta intră zîmbind. „Haide, Iulia. Te ducem în scaunul cu roțile pînă la etajul 1, iar acolo o să te faci bine”. Zîmbesc timp, simt cum inima îmi sare din piept și mă ridic. Zic „Doamne ajută!” și mă așez în cărucior mai galbenă decît ceara. Părinții mei aleargă pe scări să mă vadă și ajung să aștept liftul la etajul I, împreună cu domnul care păzește ușa și care transportă pacienții la operație.

Spre fericirea mea nimeresc ca anestezist o doctoriță tare simpatică. Mă încurajează, îmi face și un calmant înainte, iar apoi „fetele din sală” mă iau în primire. Sala cinci de

operație arată foarte bine. Este impecabilă chiar. Mă uit la masa de operație, care simt că se adună în jurul meu. „Copilul ăsta nici nu are vene”, glumește asistenta șefă în timp ce îmi pune branula și apoi îmi lipește niște plasturi pe spate pe care simt că-i conectează la un monitor. Un fior de gheață îmi face pielea de găină. E iodul iute cu care asistentele îmi dezinfectează coloana. Admir vînzoleala de lîngă mine ca un priznă care asistă la propria-i condamnare. De la radio Pink țipă animalic „It's been written in the stars”, iar cînd mă întorc și văd acul de la seringă pentru anestezie aproape leșin. Închid ochii, simt înțepătura amară și strîng mîna asistentei șefe ca într-o menghină. După cîteva minute, plutesc. Nu știu pe unde umblă picioarele mele, că în sală sigur nu sînt. Însă corpul de la brîu în sus se încăpățînează să nu amorțească și, pînă la urmă, anestezista reclamă abătută: „Atît de mult și-a dorit fetița asta anestezie totală, încît locala nu se prinde”, și-i dă comandă asistentei de la capul meu să-mi introducă pe branulă o doză de ceva. Serul a intrat ușor și m-am trezit puțin confuză, două ore mai tîrziu, la 16.45, la Terapie Intensivă. „Ești ca nouă, în cîteva minute te ducem în salon”, m-a lămurit un domn, punîndu-mi în gură cîteva picături de apă cu seringă.

Joi, părinți și copii plini de speranță

„Haide, mămică dragă, să mergem la baie. Dă-mi mînuța și hai să coborîm din pat”, îi spune Ionel drăgăstos mamei sale Verginia, o bătrînică dulce și liniștită ca un prunc abia născut. Ionel a venit tocmai din Hunedoara să aibă grijă de mama sa care, înainte de sărbători, a căzut în curtea din Codăiești, Vaslui, s-a lovit la cap și și-a fracturat două coaste. În cîteva zile bătrîna nu mai spunea nimic și doar dormea. Alteori zicea bazaconii, iar copiii au hotărît să o

ducă la spital. De la unitatea din Vaslui medicii i-au fugărit la Iași pentru că situația era critică, ei nu aveau la îndemînă metodele recuperatorii, iar mătușica risca să rămînă o legumă. Acum mătușa Verginia, rîde și povestește ca înainte. Doar în unele momente în care spune că se află la vecina și face sarmale sau pe cîmp la tăiat ciocani înțelegi că încă e confuză după operația pe creier. „Dar chiar și cu aceste scăpări mama e mult mai bine. Uitați-vă cum mă urmărește și mă dojenește că nu mă pun să dorm lîngă ea”, îmi spune bărbatul bucuros și mîndru de izbînda doamnei doctor care i-a adus mama pe drumul cel bun.

Și Doinița este mulțumită de medicul care a preluat-o pe mama sa în urgență duminică seara. Bunica Lucica vine din Vadu Moldovei, din Piatra Neamț, cu o față vînată ca după o bătaie zdravănă, după cum se zvonea cînd asistentele au transferat-o în salon la noi. Adevărul, însă, e altul. Acum două vineri bătrînica cu picioarele bolnave a vrut să trebăluie prin casă cînd s-a trezit cu capul în colțul de lemn al patului. Durerea a fost mare, dar și mai mare a fost necazul duminică dimineața cînd fiica bătrînei a sunat-o și a auzit deodată că mama ei scumpă vorbește anapoda de tot. „Hematomul subdural îi apasă centrul vorbirii și săraca nu mai poate vorbi corect. Aude, este conștientă, înțelege tot, doar că nu se poate exprima ca înainte. Vă dați seama acum de ce aseară a fost așa de agitată. S-a trezit deodată printre străini, fără noi, incapabilă se comunica”, mă lămurește fiica bătrînei la vizită după ce-i zic că aseară bunica s-a comportat cumplit de straniu. Doinița îi mîngîie atent chipul bătrînei care a început să se lumineze de cînd la capul ei veghează fiica de 50 de ani.

Tot din Piatra Neamț a fost trimisă la Iași și familia Vasiliu. Fata de 18 ani, Ana, în comă în Ambulanță, iar prietenul ei și tatăl cu mașini diferite,

din orașe diferite. Ovidiu, băiatul care a cerut-o deja de soție pe liceancă, era la Tîrgu Jiu, într-o cursă spre Germania cînd a fost anunțat că prietena sa a leșinat și se află în stare critică. „S-a urcat în prima mașină spre Iași și de atunci stă la capul ei. A spus că el loc de muncă își găsește, numai să știe că fata mea este sănătoasă”, ne povestește tatăl fetei pe nerăsuflăte. Ana a refuzat weekendul trecut să meargă acasă, iar duminică s-a dus la biserică. De la fumul de lumînări i s-a făcut rău și a ieșit afară din lăcaș. Numai că la biserică din curtea spitalului scările sînt înalte, iar Ana a leșinat și s-a lovit rău la cap. „Are urechea zdrobită, îi curge lichid intracranian, iar medicii mi-au spus de la început că se tem de ce-i mai rău, sechele grave și leziuni majore. Fata mea a stat în comă trei zile. Cînd am venit miercuri la ea și am văzut că printre lacrimi de durere exclamă «tata», «Ovidiu», mi-am făcut cruce în toate colțurile”, mărturisește cu noduri în gît domnul Vasiliu. „Eu am rămas surprinsă de dragostea lor”, adaugă Doinița, după o secundă. „Așa de tînăr și a stat numai lîngă ea să o ajute. I-a dat să minănce, a șters-o la gură, i-a schimbat pampersul și a încurajat-o întruna. A moțăit două nopți și nici că nu a vrut să doarmă, ci doar să o supravegheze îndeaproape.”

În dimineața în care medicul curant a venit să-i facă puncție Anei și ea țipa „nu mă mai chinuiți” de țî se rupea inima, Ovidiu era după ușă. Avea capul plecat și se plimba de colo-colo fără stare pentru că „frumoasa lui” suferea teribil. Acum Ana doarme liniștită, iar la capul ei veghează tatăl pentru că Ovidiu a mers să se odihnească cîteva ore. Și bunica Lucica este relaxată. Este împăcată că treburile acasă merg cum trebuie. I-a spus la telefon Viorel, nepotul său, că tocmai s-a îngrijit de cele trei pisici, doi căței și 14 găini. „Sănătate”, spune ea la final, aproape clar, și și potrivește perna pentru somn. ■

Am putea face mult mai mult dacă cei din minister s-ar ocupa mai mult de operă.

M-a sunat doamna Walter și atît mi-a spus „aveți un contract de cinci ani la Metropolitan”. Eram în transă, erau visuri de tinerețe.

Din portul Constanței și pînă la Metropolitan Opera din Statele Unite ale Americii, tenorul Vasile Moldoveanu a mers pe un val care l-a purtat departe de România timp de aproape 40 de ani. Cu o voce baritonală, însă care încă se menține caldă, acesta povestește cumpătat despre experiențele sale dincolo de granițe, alături de cei mai mari cîntăreți ai lumii, în cele peste 100 de reprezentații. „Mi-am făcut doar datoria față de amorul meu pentru muzică”, adaugă acesta în timp ce privește tot mai des către ușa pe care urmează să intre tinerii cu care, timp de două săptămîni, va susține la Opera Națională Română lași un Master Class de canto. Măcar în acest mod, opera română și tinerii ieșeni să poată fi mai aproape de scenele internaționale.

Interviu cu tenorul Vasile Moldoveanu

Cu Pavarotti eram p adorat, aveam o rel

Mădălina OLARIU | madalina.olariu@yahoo.com

Vă mai amintiți cine v-a numit pentru prima dată Artistul din Est?

Cred că se întîmpla la începutul carierei, în America. A fost mai mult o idee de a mea, pentru că eram privit oarecum cu scepticism mai ales la primele repetiții. Era și din cauza fricii pe care o simțeam pentru că mă aflam și cîntam alături de cîntăreți mari. Însă după prima dată, eram deja privit ca un prieten sau coleg și nu au mai fost probleme. Mereu am avut această timorare în carieră, pentru că veneam dintr-un regim totalitar, eram priviți diferit de alții, însă toate s-au estompat cu trecerea anilor, cu cariera, cu numele. Cu cît devii mai cunoscut, se uită.

Atunci cînd am plecat din țară eram aproape convins că voi rămîne acolo

Ați plecat în 1972 să cîntați în Germania. V-ați gîndit în acel moment că nu veți mai reveni în țară?

Cînd am plecat eram într-un fel absolut hotărît să nu mă mai întorc pentru că aveam de gînd să susțin audițiile pe care le-am dat și la Viena, la Berlin sau la Stuttgart și mi-am spus că dacă mi se va propune un contract nu voi refuza. Am vrut să nu fac ceea ce a făcut profesorul meu Dinu Bădescu, un mare tenor român pe care l-a prins Cortina de Fier la Viena. A vrut să meargă acasă și pe urmă nu a mai cîntat, a fost arestat și a făcut în-

America?

Îmi amintesc de o doamnă care probabil acum nu mai trăiește, se numea Nelly Walter, directorul adjunct de la Columbia, cea mai mare agenție din America și din lume. Ea a auzit din diferite surse că există un tenor care cîntă prin Germania, prin Franța. Ea a fost cea care m-a căutat, nu m-am dus eu. Era o femeie extraordinară, cu o capacitate de muncă enormă, asemenea doamnei Beatrice Rancea.

M-a auzit și mi-a spus „Știți ce? Mîine cînd plec în America am să vorbesc cu directorul de la Metropolitan să vă dea un spectacol de încercare cu Metropolitan Tour”. Nu știu acum dacă se mai face acest gen de tur, am pierdut contactul cu ei. Însă în acea epocă, după stagiunea normală se facea turul, erau anumite orașe care vroiau să vadă la ele acasă spectacolele, cum s-ar zice, și plăteau tot. Indiferent că erai mare sau erai mic trebuia să se facă acest tur. Și cum America este atît de mare, cîteodată plecai pe ploaie, ajungeai pe ninsoare și te întorceai pe soare. Erau anomalii de genul ăsta (rîde). Eu am debutat cu un spectacol de probă, „Boema” de Giacomo Puccini, iar după spectacol am fost întrebare de către director dacă cunosc Don Carlos de Giuseppe Verdi pentru că ar vrea să deschidă stagiunea cu asta. Mi-a făcut contractul, am cîntat spectacolul de încercare și apoi am primit contractul de la Columbia acasă. M-a sunat doamna Walter și atît mi-a spus „aveți un contract

În lași există cîteva voci care merită lucrate, dar în lipsa unor condiții omenești, ei se formează și pleacă.

chisoare. Mi-am propus că dacă mi se oferă un contract am să rămîn, știam că existau problemele de viză. Eram convins că voi avea dificultăți mari din acest punct de vedere și dacă propunerile vor fi avantajoase și pe măsura așteptărilor ar trebui să rămîn. Și așa a fost.

Totuși ați avut curaj să plecați atunci.

Da, curaj însă totodată și amărăciune. Foarte mare amărăciune. Pentru că, așa cum spuneam, profesorul meu, un tenor care a ținut Opera Română, fusese arestat. Cînd s-a întors de acolo nici nu mai putea să pună mîna pe pian. La Opera Română era o politică destul de bună din punct de vedere al debutanților, al tinerilor care ies de pe băncile Conservatorului: erau anumiți oameni care știau să facă totul cu măsură, să nu dea lucruri prea grele care să-i distrugă. Însă pentru că am asistat la cîteva lucruri care m-au amărît, m-am închis în mine și pot spune aproape cu certitudine că eram aproape convins ca voi rămîne acolo.

Mai țineți minte primul spectacol din

de cinci ani la Metropolitan”. După cei cinci ani, contractul s-a mai prelungit cu încă șase. Eram în transă, vă dați seama că erau visuri de tinerețe.

Criticii de artă vă vedeau ca al patrulea tenor al lumii alături de Pavarotti, Carreras sau Domingo. Considerați că era locul dumneavoastră acolo?

Eu cred că mi-am făcut datoria mea față de muzică, de public și nu cred că există o unitate de măsură. Am cîntat cu cei mai mari, ne-am făcut datoria pe scenă, însă să știți că totul este efemer pînă la urmă. Astea sînt satisfacțiile pe care le voi avea toată viața. Au fost într-adevăr cîntăreți, artiști de o valoare excepțională, de la care am învățat mereu, canto este o școală continuă.

Am învățat și pe scenă, privindu-i, admirîndu-i, punînd suflet. Cu Pavarotti eram prieten bun, ne-am adorat, aveam o relație specială, foarte prietenoasă. Îmi plăcea foarte mult acea voce luminoasă a sa, caracterul lui. Cu unii am rămas prieteni, ne telefonăm, însă viața are cursul ei.

Opera este oglinda noastră, a țării

Credeți că Operele din România ar reuși să adune mii de oameni asemenea Metropolitan Opera?

Nu, categoric nu. Cel puțin în momentul acesta nu, dar sper că se va schimba ceva. Văd acum cîteva schimbări în bine, vă imaginați că este o chestie care ține de buget. Nu se poate compara. O operă din Germania din perioada cînd cîntam avea șase spectacole în care angajau șase staruri cu un milion de dolari pe seară. Care operă românească își poa-

Succesul operei înseamnă cartea noastră de vizită: tui public pentru care m să le vedem fericirea, m

te permite asta? Și am putea face mult mai mult dacă cei din minister s-ar ocupa mai mult de operă, pentru că ea este oglinda noastră, a țării.

Însă îmi imaginez că există alte priorități care ne împiedică, eu mi-aș pune sufletul, însă nu este aceeași mentalitate, aceeași viziune peste tot. Probabil că sînt niste mișcări acum, poate vor fi puțin mai ajutați tinerii. Este păcat pentru că talent există, voci bune sînt, am descoperit aici cîteva și sînt atît de fericit că lucrez cu ei. E o problemă capitală faptul că vor pleca în străinătate pentru că sînt mai bine plătiți. Și îi înțeleg, pentru că un cîntăreț trebuie să aibă ceva frumos în jurul lui, să mînnince bine, să fie liniștit în viață pentru că aleargă de la un teatru la altul și de multe ori depășesc granițele naturale ale vieții lor, cîntă total diferit față de ce ar trebui.

Așadar, noi am avea cu ce, însă nu este exploatat cum trebuie.

Ei, exact despre asta este vorba. Am lipsit 43 de ani și văd că acum sînt alte priorități. Probabil că nu știu tot ce se întîmplă, însă toată lumea cu care am discutat, mi-a spus același lucru: cultura este delăsată total. Și noi cu asta ar trebui să ne mîndrim, avem lucruri de o frumusețe de neînchipuit, numai dacă te uiți la Iașul ăsta de acum. Ne zbatem ca niște nebuni să spunem că ăștia sîntem noi românii, că avem operă, avem filarmonică, avem teatre, veniți și vedeți spectacole. O țară mai mică decît Franța și avem mai multe teatre de operă decît ea care este mult mai mare. Cultura delăsată, faptul că nimeni nu mai are dorința de a munci strică tot. Voci de la mama natură sînt, însă trebuie ghidate, lucrate, șlefuite ca un diamant. Chiar dacă sînt sigur că după asta vor pleca.

Sînteți cunoscut ca fiind artistul român cu cele mai multe reprezentații din istoria modernă a teatrului Metropolitan, aproximativ 105. Care dintre ele vi s-a pliat mai bine?

Ceea ce am iubit enorm a fost

„Prieten bun, ne-am dat o atenție specială”

„Manon Lesco” de Puccini și Don Carlos de asemenea, l-am cântat în toată lumea. Toți mă chemau pentru că este o partitură foarte, foarte pretențioasă și nu dă satisfacția aceea majoră tenorului. Desi tenorul este Don Carlos, opera este Don Carlos, cântă toată seara, nu are o arie de explozie. El are o mică arie, dar partitura este de o mare valoare, este unică.

Spuneți că în străinătate vi se întâmpla să fiți recunoscut sau strigat pe stradă după rolul pe care îl jucați.

Da, se întâmpla în special la Metropolitan pentru că una dintre parti-

...ă conducerea muzicală, ...sînt actele în fața aces- ...uncim o viață întreagă, ...mulțumirea în ochi.

...turile pe care le-am cântat a fost Luigi din Il Tabaro de Puccini. Îmi trezește amintiri din copilărie. Eu sînt constănțean, am un frate care, după ce am plecat eu, a făcut facultatea la Iași și a devenit inginer de ape, i-a fost elev chiar și primarul Iașului, Gheorghe Nichita. Revenind, copii fiind ne-am făcut viața acolo, în port. E greu să ai doi băieți, mai ales că eram doi nebuni și atunci ne mai lua tata cu el în port. Atît de mult m-a fascinat marea, intrările vapoarelor, remorcherele care descărcau și încărcau, încă le am ca imagini vii în minte. În Tabaro cam despre asta e vorba și pentru mine aproape că nu a fost nici o schimbare, doar că trebuia să o cînt. Mă simțeam ca pe remorcherele din Constanța, aveam încă senzațiile acelea și am adorat asta. Am pus atît de mult suflet încît toți îmi spuneau Luigi.

”

Un cîntăreț trebuie să aibă ceva frumos în jurul lui, să mînințe bine, să fie liniștit în viață pentru că aleargă de la un teatru la altul și de multe ori depășesc granițele naturale ale vieții lor, cîntă total diferit față de ce ar trebui.

Pînă intri în scenă mori, tremuri, mai ales cînd cîteodată sînt teatre cu public foarte pretențios

Care este elementul cheie dintr-un spectacol de operă?

Muzica, cea cîntată bine, cea jucată bine, cîntăreții de valoare, care au studiat și au studiat just și nu partituri care îi depășesc. Pentru că se cunoaște. Succesul operei înseamnă conducerea muzicală, cartea noastră de vizită sînt actele în fața acestui public pentru care muncim o viață întreagă, să le vedem fericirea, mulțumirea în ochi și din păcate de multe ori nu se prea vede. Pentru că și ei sînt blazați, obosiți, însă la noi nu au ce căuta aceste probleme, noi nu putem să ne permitem.

De exemplu, aici în Iași aveți un teatru superb, de vis, acustica este bună, am văzut un spectacol și am descoperit că sînt cîteva voci care trebuie lucrate. Asta este frica mea, că în lipsa unor condiții omenești de viață, tinerii se formează și pleacă. Trebuie făcut un mic efort, nu este atît de săracă România.

Dincolo de muzică, există emoțiile la un spectacol pe care le avem toți, însă important este să nu fie distructive, să ai emoții constructive. Pînă intri în scenă mori, tremuri, mai ales cînd cîteodată sînt teatre cu public foarte pretențios. Vin și te urmăresc la fiecare notă și îți zic că e prea lungă

Amorul pe care îl am pentru muzică, pentru tineret, este enorm. Aproape aș vrea să îi călăuzesc pe unde am trecut eu, să încerc să îi ajut.

sau prea scurta nota, nu ezită dacă văd ceva care nu le convine. Contează să nu fii copleșit și pe scenă, pentru că nu mai dai randament. Opera este pretențioasă, poți să ai accidente, să nu cînți partitura pentru că nu ai curaj. Sînt mulți care le au înainte și apoi pe scenă se deschid.

Deși pe scenele lumii erați apreciați, România v-a condamnat pentru refuzul înapoierii în țară.

Eu sînt fericit că acum pot să vin, să ajut unde pot, însă în ceea ce privește condamnarea, cred că s-a vorbit prea mult. Eu am iertat demult, știu cine mi-a făcut rău, acum trăim alte timpuri, avem altă mentalitate, avem persoane tinere cu dorința de a merge mai departe. Era îngrozitor ce se întâmpla înainte.

După aceste ultime vizite în România ați vrut să vă întoarceți pentru a susține tinerii tenori români prin susținerea unui Master Class chiar la Iași. Simțiți că trebuie să faceți asta ca o datorie morală?

Amorul pe care îl am pentru muzică, pentru tineret, este enorm. Aproape aș vrea să îi călăuzesc pe unde am trecut eu, să încerc să îi ajut. Am fost atît de plăcut surprins nu

doar pentru primirea atît de caldă, ci și pentru că sînt ascultători, sînt binevoitori, dacă le spui că sînt unele probleme, sînt avizi să învețe. Opera română nu este moartă, dar trebuie să îi ajutăm. Este imprezizibilă viața și cariera, nu aș putea să dau nume, însă cel puțin patru din Iași vreau să îi formeze și să fie cunoscuți măcar în toată țara.

Veți face altfel de cursuri și în restul țării?

Probabil, sigur este în luna iunie la Ateneul Român în București, însă să vedem cum vom reuși să ne împărțim treaba. În luna iunie se va reprezenta în Iași „Boema” de Puccini, opera pe care am iubit-o și sînt cîțiva tineri de aici care vor face un spectacol de bună calitate. Vreau să văd, să asist la toate repetițiile, să ne sfătuim, să ne controlăm și, dacă voi putea să le împart și pe amîndouă ar fi și mai bine.

Cîntăreții români sînt mai buni și mai talentați, cu voci mult mai calde față de cei din străinătate

Spuneți că ați revenit pentru a cincea oară în țară. Cum ați regăsit-o după atîta timp?

Total schimbată. Prima vizită pe care am făcut-o în România a fost aici, în Iași, pentru că era fratele meu. Acum cînd am venit din nou la Iași m-am plimbat o singură dată, o sin-

gură oră că nu aveam timp mai mult și am văzut transformări de neînchipuit, este ca un muzeu. Sînt fericit că am găsit aici asemenea talente, nu mai las lucrurile din mîna data asta.

Vă gîndiți să vă reîntoarceți în țară?

Mi-am clădit viața acolo, din punct de vedere material, la vîrsta mea să faci schimbări de acest gen este destul de greu. Eu ador România, s-ar putea să mă retrag poate chiar la Iași, cu fratele meu, să trăiesc între cetățeni la fel ca mine, însă nu pot spune sigur.

Credeți că lipsa recunoașterii talentului este o problemă generală sau una a României?

Acum, acum, da. Știți ce m-a revoltat? În București, frecventînd anumite cercuri, anumiți oameni de cultură spuneau că nu mai avem voci, nu mai avem profesori, nu mai avem cultură. Ba da, le avem, dar sînt în stare latentă de fapt și acum îi văd cum se deschid ca niște flori. E păcat față de Dumnezeu să nu profităm de ceea ce avem. Unde ne uităm?

Să vă mai spun un secret: am cunoscut cîntăreți și în străinătate, am lucrat cu ei, sînt mai buni și mai talentați ai noștri, cu voci mult mai calde,

Am pus atît de mult suflet încît toți îmi spuneau Luigi.

Eu sînt fericit că acum pot să vin, să ajut unde pot.

însă trebuie ajutați, încurajați și, în acelasi timp, trebuie să le oferim condiții de viață, pentru că merită. Ochii domnilor din minister să se orienteze către operă și cultură, asta e tot ce pot să mai zic. Putem avea o cultură la un nivel foarte ridicat. De fiecare dată cînd am venit în România, acum am venit a patra sau a cincea oară, se văd niște transformări, însă nici să abandonăm cultura nu putem. Copilașii ăștia au o carieră superbă înainte, însă așa se vor pierde.

Uitîndu-vă în urmă, la anii care au trecut, considerați că totul a fost un vis?

Cîteodată vis, cîteodată coșmar, nu a fost mereu roz-roz. Am avut și etape foarte grele în viață, din alte puncte de vedere. Acum însă am uitat tot ce a fost rău, chiar dacă m-a durut, vreau să uit și să-mi respect viața de acum încolo. De aceea am fost foarte încîntat cînd Beatrice Rancea m-a chemat aici să mă ocup de tineri, vreau și eu să las ceva acestei generații. ■

Nu sînt puțini studenții care locuiesc în Iași fără părinți. Însă chiar dacă sînt din Constanța, Cluj Napoca, Timișoara sau Arad, tinerii care învață în Iași apucă să-și vadă, măcar în vacanță, părinții la față. Dar sînt unii pentru care sărbătorile au aceleași culori, mereu petrecute în Iași, unii care și-au văzut părinții ultima dată la celălalt capăt al unei camere web și care au trăit toată copilăria și studenția alături de bunici. Iar pe aceștia soarta i-a împărțit în două. Pe de o parte sînt cei care au reușit, fără imboldurile părinților, să reușească în viața. Alții, însă, ar fi avut nevoie de urecheală nu doar în școala primară ci și la facultate. Aceștia au ajuns să-și petreacă studenția în fața ecranelor păcănelelor, iar în ultima amintire pe care o au cu părinți este cea în care și unii și alții își fac bagajele pentru a pleca de acasă.

Studenția în care pachetul

Părinții și copiii lor s-au pierdut demult unii de

Patru părinți peste două meleaguri

de Cătălina DOBROVICEANU | dobroviceanu.catalina@yahoo.com

Lorena arcuiește cite un zîmbet ori de cite ori vorbește, mai ales atunci cînd povestește despre părinții ei, plecați de 12 ani în Italia. Ține minte perfect ziua în care mama sa și-a făcut bagajele: 6 ianuarie, pe cînd ea era în clasa a III-a. Ochii închiși la culoare i se dilată pe măsură ce își alege diapozitivele pe care le derulează în minte. „În fiecare noapte plîngeam și mă rugam să rămînă. La vîrsta aceea nu realizam problemele pe care le au adulții, doar nu au plecat de prea mult bine.”

socializare ori la telefon. Prima dată cînd Lorena a văzut Italia a fost chiar în clasa a III-a, cînd a plecat odată cu tatăl ei. El a rămas acolo și ea s-a întors „aproape singurică” acasă, însoțită de o doamnă care venea în țară și căreia i s-a dat tutelă pe drum pentru fată. „Nici bine nu se întorc, că îi sună toate rudele să treacă să le vadă. În loc să stea acasă, ei sînt toată ziua în vizită”, ride Lorena, compătimitor.

Își amintește că la unul din concerte, la care au fost prezenți și părinții, tatăl i-a ajutat pe

Cînd un prieten i-a sunat mama în timpul unui concert, aceasta a început să plîngă, auzind-o cîntînd.

Spre deosebire de alți oameni, mama ei a plecat „prin cineva”. O prietenă de a sa lucra deja de cîțiva ani acolo și ea a ajutat-o să își găsească de lucru. Cărările dintre cei doi soți au început să se alipească atunci cînd a luat drumul Italiei și tatăl Lorenei, care a găsit, pentru puțin timp, un loc de muncă datorită familiei la care lucra soția lui.

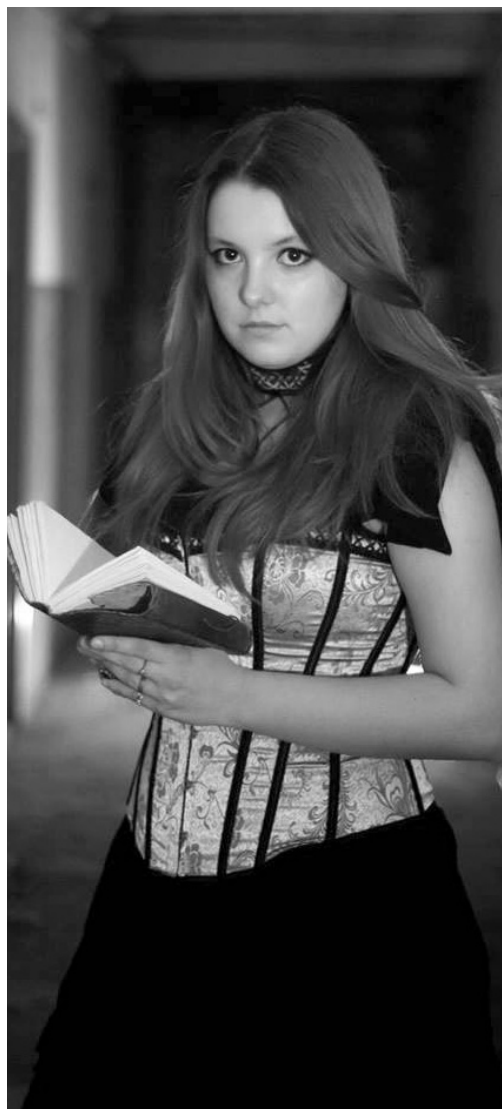
Lorena a rămas cu bunicii de pe mamă, care i-au modelat zburdălniciile copilărești înspre muzică și desen, ba chiar și informatică. De la patru ani, bunica a înscris-o la Palatul Copiilor și, în fiecare zi, după școală, drumul o purta într-acolo. Așa avea să i se lipească de suflet un microb pe care îl mai poartă și astăzi. Mai tîrziu, „în gimnaziu, m-a întrebata bunica ce vreau de ziua mea și i-am zis că o chitară, pentru că era moda asta. Bun, mi-a luat chitara, doar că mai trebuia și să învăț să cînt la ea.”

La concert, ca la TV

Cu timpul, Lorena a încercat să se lipească de alți copii cu drag de muzică și, încetul cu încetul, a început să închege o formație. „Primul «concert» a fost în curtea școlii. Am avut șase spectatori”, ride Lorena cînd își amintește cum arăta „publicul” lor. În liceu, în schimb, a văzut cum este cu adevărat o scenă, cînd a fost chemată ca solistă într-o formație. „Aamon” au cîntat în pub-uri, la festivaluri și chiar în deschiderea unui concert al trupei Bucovina. „Am cîntat odată în Underground și toți se uitau la noi ca la televizor, pentru că noi sîntem o formație de symphonic rock. Cum au venit alții pe scenă, cum toată lumea se zbuguia”. Altă dată, Dan, prietenul Lorenei, a sunat-o pe mama fetei în timpul unui concert, ca să o audă pe fiica sa cum cîntă. „Bineînțeles că a izbucnit în plîns. Pe la început, cînd a plecat, ea bocea de partea aceea, eu de partea asta”, recunoaște Lorena, coborîndu-și vocea și privirea. Ori de cite ori îi trimite mamei sale cite o înregistrare de la concerte, „arată la toată lumea de acolo și zice «uitați-o pe fiica mea, uitați-vă la ea cum cîntă!»”.

Părinții fetei mai vin în țară în vacanțele de iarnă, iar în cele de vară se duce Lorena la ei. În restul anului, vorbesc zi de zi pe rețelele de

băieții din formație să care instrumentele acasă, în mașina lui. „Atunci l-am auzit cum le-a zis așa: «băi, băieți, îmi place de voi, dar vă zic un singur lucru: să aveți grijă de fiica mea, ați înțeles?»”. ■

Lorena este solista unei trupe de rock.

Roxana spune că e important ceea ce a moștenit de la părinții ei.

Distanță cusută în cașmir

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@yahoo.com

Surorile Luca sînt asemenea unor păsări de noapte, care la ora trei dimineața își urmează propriul ritual: în timp ce Roxana, cea mai mare, își actualizează blogul propriu cu haine personalizate de vînzare, Diana vorbește cu mama sa pe Skype, căutînd remediul pentru o măsea dureroasă. „Noi ne vedem zilnic cu părinții noștri, doar că asta se întîmplă pe Internet”, spune Roxana rîzînd în timp ce își amintește că de acolo, din Italia, mama sa este un utilizator mai vrednic decît un adolescent cînd vine vorba despre rețelele de socializare prin intermediul cărora află vești despre fiicele sale.

Deși tatăl lor este plecat în străinătate de cînd Roxana avea doar șase ani, aceasta spune că s-a obișnuit fără o prezență masculină în casă, că a învățat să se descurce singură aproape în orice situație și că a acceptat chiar și plecarea mamei sale în urmă cu doi ani. „Cred că asta mă ajută foarte mult pentru că, de exemplu, acum aș putea să mă mut și în București și în Roma fără probleme. Asta am văzut de mică în familie”, adaugă Roxana în timp ce îi răspunde la telefon surorii sale. „Ea e mai mică și mai răsfatată, nu e atît de descurcăreță, sună pentru orice nelămurire”, explică repede aceasta. Deși a lipsit prezența fizică, Roxana recunoaște că faptul că tatăl său este un sprijin de nădejde cînd vine vorba despre orice fel de ajutor pe care îl poate trimite de la 2.000 de kilometri depărtare. „Aveam nevoie de 100 de euro ca să îmi pot cumpăra ustensilele necesare pentru unghii cu gel și mi-a trimis chiar mai mult. Știa că îmi doresc un palton”, spune fata blondă cu o urmă de mîndrie.

Afacere pentru bani de cheltuială

Însă chiar dacă nu îi are alături pe cei doi părinți, Roxana spune că important este ceea ce a moștenit de la ei: spiritul întreprinzător și dorința de a avea propria afacere. Iar asta exersează zi de zi, pentru că este studentă în anul al II-lea la Facultatea de Economie și Administrare a Afacerilor, specializarea Marketing. De fapt, începutul afacerii există, sub forma unui blog cu haine personalizate și modificate de ea pe care le vinde și le promovează pe Internet. „Am început încă din liceu cînd mi-am dat seama că eu și sora mea avem prea multe haine și am putea să le vindem. Acum, de cînd sînt în Iași, cumpăr haine second-hand pe care le modific și le vînd”, explică în timp ce îmi arată poza unui pulover pe care sînt puse pietricele la baza gîtului. Își amintește că mai lucrează la o bluză pe care vrea să scrie cu litere cusute „Paris”, arătîndu-mi pe o țigară care ține locul literei P cît de migăloasă ar fi operațiunea pentru fiecare literă în parte.

Ori de cite ori este supărată sau obosită, Roxana coase și modifică haine și își imaginează că are propriul atelier de creație care să fie jumătate cafenea și jumătate croitorie. Locul unde fetele să poată primi sfaturi despre cum să se îmbrace în funcție de forma corpului sau doar să schimbe cîteva vorbe „ca între fete”. „Chiar astăzi a venit o fată să cumpere ceva și i-am spus să probeze mai multe variante, i-am dat chiar și tocuri să vadă cum îi stă mai bine și a plecat chiar mulțumită”, spune adăugînd că încearcă să fie cît mai prietenoasă, fără să dea impresia că este falsă. Unul dintre regretele sale pe care nu îl poate însă ascunde este faptul că cea mai recentă poză cu întreaga familie este de cînd avea părul scurt. Adică din adolescență. ■

de acasă trece mai întâi prin vamă

ceilalți, iar din această relație îndepărtată puțini se mai regăsesc.

Părinții lucrează peste hotare pentru ca studenții să își poată duce studiile la bun sfârșit.

Rătăcit între propriile ziduri

Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@gmail.com

Andrei s-a bucurat mereu să împartă și să ajute pe toată lumea. Ca atunci la nouă ani, când se strecura prin niște tufișuri precum un soldat și și-a lăsat „tovarășul” să o ia înainte, el rămânând în urmă și alegându-se cu o „capsatură pe bucă” de la o javră. Sau mai târziu, când împreună cu un prieten au furat de la o tonetă cite o cutie de detergenți ca să aducă bani în casă. Și acum își amintește cearta pe care i-a dat-o mama. Nu credea, la vremea aceea, că o să-i lipsească vreodată ocara părintească.

Drum fără de întoarcere

Mai întâi a fost un unchi care a găsit o porțiță de scăpare și a ajuns la Milano ca să muncească. Doi ani mai târziu acesta a chemat-o pe mama lui Andrei, iar cei doi frați și-au deschis o mică afacere. „La început era bine. Primeam lunar sacoșe pline cu dulciuri și haine noi, care parcă aveau un miros special. Iar printre prieteni eram cel mai șmecher”, îmi spune Andrei amintindu-și gustul ciocolatei italiene. Însă pe măsură ce lunile treceau, iar sărbătorile care i-ar fi adus mama înapoi acasă parcă nu mai veneau, băiatul spera în fiecare dimineață când se trezea că

aceasta să fie în camera alăturată și să-i caute atent carnetul de note, așa cum făcea odinioară. Însă nu s-a întâmplat așa. „După vreo doi ani, chiar de Anul Nou, mama l-a convins și pe tata să meargă în Italia. Mi-au zis apoi că trebuie să rămân aici și să învăț bine, căci mai târziu o să vin și eu. Și așa am rămas cu bunica, împreună cu care m-am mutat într-un apartament mai mare cumpărat de ai mei”, își amintește Andrei înghițind deodată sec.

Cel mai mult a simțit dorul părinților în liceu, când s-a apucat de „prostii”. Cum bunica împreună cu care stătea nu vedea foarte bine, de multe ori băiatul mai lua bani din casă și îi cheltuia fără cap. Și probabil dacă ar fi continuat să-i dea doar pe taxiul până acasă sau „gustări” în restaurante n-ar fi fost chiar așa de rău, dar mai târziu au urmat aparatele. Lipsea cu zilele de la școală și pierdea aproape de fiecare dată cite 50 de lei. Însă atunci când îi „ieșeau combinațiile”, își scotea toți prietenii în oraș în semn de triumf.

Nu mai avea pe nimeni care să-l tragă de urechi și să-l oprească. Nici măcar vizitele de Crăciun ale părinților sau morala de la școală a profesorilor care îl întrebau fără să afle vreodată adevărul de ce lipsește nu l-au oprit din patima jocurilor de noroc. Ba mai

mult, sumele s-au multiplicat și au urmat pariurile sportive. Iar cum banii erau pe terminate, a început să amaneze ce avea mai de preț prin casă. Playstation-ul, calculatorul, telefonul sau chiar bijuteriile bunicii, până ce la urmă a luat din casă 8.000 de lei pe care nu i-a mai recuperat niciodată.

După ce părinții au aflat ce făcuse, pentru că nu era la primul „antecedent”, au decis „să mă dea afară din casă. Abia atunci am învățat ce-i aia viață grea. A trebuit să dorm cu ziua pe la prieteni, să-mi caut de muncă

își amintește băiatul aruncând o privire goală către unghiile sale. Să se vindece complet a reușit abia câteva luni mai târziu, când în țară s-a întors familia sa care l-a primit cu brațele deschise, primind din partea mamei cearta mult așteptată.

Cum sacrificase deja anul școlar și nu reușise să ia BAC-ul, Andrei a mers în Italia împreună cu părinții unde a lucrat la o firmă de chereștea modestă. S-a întors mai târziu să mai dea odată examenul de clasa a XII-a, dar nici de data aceasta nu a reușit să-l ia. Îndir-

Cel mai mult a simțit dorul părinților în liceu, când s-a apucat de „prostii”. Cum bunica împreună cu care stătea nu vedea foarte bine, de multe ori băiatul mai lua bani din casă și îi cheltuia fără cap.

ca să pot câștiga un ban și să supraviețuiesc.” A lucrat pe la tot felul de fast-food-uri, pizzerii sau baruri unde a învățat că banii se câștigă doar prin trudă. De virusul pariatului însă n-a scăpat atât de ușor și l-a costat atât câteva locuri de muncă cât și încrederea mai multor prieteni. „Și acum îmi amintesc cât de dor îmi era de o baie în cada pe care o avem acasă. Sau de rușinea când mă gîndeam că întru în casa unui prieten pe la care mai stăteam și veneam cu tot jegul pe mine. Uneori mergeam chiar și pînă la Ciric să fac o baie”,

jit, băiatul nu s-a dat bătut, și-a cumpărat câteva cărți în plus, a împrumutat caiete de curs, iar anul trecut a reușit să-l treacă. Acum, băiatul este student în primul an la FEEA însă viața de student nu prea pare să-l atragă. Aproape în surdina îmi spune că nu-i sigur cum o să treacă de prima sesiune și că se gîndește deja că poate-i mai bine să se întoarcă la muncă în Italia. Nu apucă să-și termine ideea, căci aruncă o privire scurtă către telefon. „M-ar suna acum mama să mă certe doar dacă ar ști că mă gîndesc la asta”. ■

Milităria de-acasă se uită peste hotare

de Paul ANDRICI | paul.andrici2002@gmail.com

Se zice că din armată și din școala militară te-ntorci om serios, matur și lași în urmă fiara lăuntrică care ți-a înfierbîntat tinerețile. După ce ai trecut prin cursurile intensive și antrenamentele de la șase dimineața, animalul ăla trebuia să fie domesticit, dar mai există și excepția de la regulă. Ionuț deja se-nfrunta zilnic cu strigătele unui comandat de fiecare dată

Certurile cu părintele său au început să fie din ce în ce mai dese de când Ionuț era în generală, când vindea telefoane și alte lucruri la amanet ca să facă rost de cîțiva bani. Odată, însă, a găsit în casă un inel a cărui strălucire i-a dat ideea să-l vîndă.

cînd el și mama sa aveau cite o ceartă, care în casa Barbazan se-ntîmplau uneori prea des. „N-aș spune chiar așa, era mai mult vorba că eu făceam unele prostii, maică-mea îmi ținea morală kilometrică și doar stăteam calm și o ascultam”, îmi povestește cu un zîmbet pînă la urechi Ionuț.

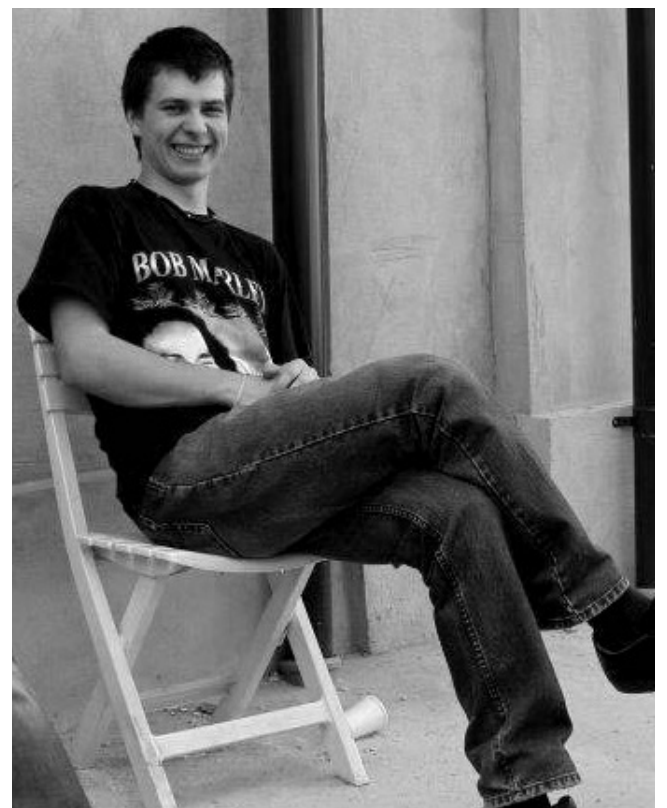
Tehnic, el este student în anul al II-lea la Facultatea de Litere, la departamentul de jurnalism, dar n-a mai fost pe la cursuri de citeva luni, de cînd și-a găsit un loc de muncă. Acasă mai stă doar cu tatăl său – un fost chimist la un combinat în Iași – care a ieșit la pensie și cu mama lui plecată în Italia pentru a putea să plătească facturile casei. Băiatul cu

părul la doi pași distanță de chelie s-a obișnuit deja cu acest stil de viață, în special pentru că, în fiecare vacanță de vară, merge și el după mama sa pentru a câștiga un ban în plus. „De patru ani de cînd este plecată am vizitat-o în Italia, dar o lună – două cît am stat acolo am lucrat ca spălător de vase, în construcții și pe lîngă. S-a schimbat puțin și relația mea cu mama. M-a văzut mai responsabil și nu și-a mai făcut atîtea griji ca înainte.”

În ochiul furtunii

Certurile cu părintele său au început să fie din ce în ce mai dese de cînd Ionuț era în generală, cînd vindea telefoane și alte lucruri la amanet ca să facă rost de cîțiva bani. Odată, însă, a găsit în casă un inel a cărui strălucire i-a dat ideea să-l vîndă. „A fost al bunicii, care l-a dat mai departe mamei mele. Și cînd a aflat cam pînă acolo mi-a fost. De atunci ne-am tot certat de la foarte multe chestii mărunte iar într-o zi, sătulă și ea mi-a zis că merg la școala militară. Așa deodată, dar a avut dreptate.” Cît a povestit despre acest incident nu și-a ridicat ochii de pe suprafața aproape opacă a mesei, din care reușea să-și vadă o parte din fața contorsionată. Prin clasa a XI-a, lucrurile au devenit și mai dure pentru Ionuț, cînd „mama a plecat prima dată. Iar ne certasem din cauza unei prostii, însă ideea a fost că a doua zi ea deja luase avionul. Eu știam că trebuie să meargă la muncă, dar am și uitat s-o mai sun să-i zic la revedere, drum bun. A fost o despărțire grea și pentru mine și pentru ea.”

Cînd mai dă cite o raită prin amintirile sale, Ionuț consideră că a găsit un motiv pentru care el și mama lui au fost de-atîtea ori la cuțite. În orice situație ar fi, el întotdeauna alege calea pașnică, calmă, dar și cea spre care nu avea nici o tragere de inimă să găsesască vreo rezolvare, pe cînd „ea era

Ionuț face repede o pauză între cursuri și slujbă.

foarte înfierbîntată, încăpățînată și cu o dorință enormă de a controla totul. Sună bizar să spun asta despre mama mea, dar avînd în vedere că sînt și singurul ei copil, încep să-i înțeleg adevăratele motive din spatele furtunii cu care mă lovea de fiecare cînd greșeam.” ■

Literatura românească, premiată la Botoșani

Filarmonica din Botoșani a susținut un spectacol.

De ziua lui Eminescu și a Culturii Naționale, Botoșaniul a devenit și anul acesta locul în care scriitori din întreaga țară au venit să serbeze cei 164 de ani de la nașterea poetului. Aceștia au petrecut o întreagă zi pe plaiuri botoșanene, au depus flori la statuia sa de lângă teatrul care îi poartă numele lui Eminescu, i-au cântat la mulți ani la biserica Uspenia și l-au vizitat acasă, la Ipotești. Momentul cel mai așteptat a venit însă abia seara când a avut loc cea de-a XXIII-a ediție a Premiului Național de Poezie „Mihai Eminescu” - Opera Omnia.

Ion Mureșan, câștigătorul Premiului Național de Poezie

de Andrei MIHAI | mihaicandrei@yahoo.com

Miercuri, 15 ianuarie de la ora 9.00, în sala de ședințe a Consiliului Local din Botoșani nu mai era loc nici să te miști de pe un picior pe celălalt. Oameni de cultură din țară, dar și din Republica Moldova și Ucraina au participat la ședința prin care consilierii locali au aprobat acordarea titlului de Cetățean de onoare al municipiului Botoșani laureatului Premiului Național de Poezie „Mihai Eminescu” pentru Opera Omnia care a fost anunțat la sfârșitul zilei.

După depunerea coroanelor de flori la picioarele statuii poetului din fața Primăriei, invitații s-au îndreptat cu pași de pelerin spre biserica Uspenia din Botoșani, locul în care poetul a fost botezat.

Poezie în ograda lui Eminescu

În aceeași atmosferă de poezie se merge apoi la Ipotești. Amfiteatrul Laurențiu Ulici, sala în care au fost

primiți invitații, nu mai era loc nici în picioare, iar elevii prezenți, îmbrăcați în straie populare, așteptau deja cuminți în bănci. „De fiecare dată vin aici, acasă la Eminescu, ca la un loc sfânt. Când eram copil mama, după ce spuneam seara Tatăl nostru, ne recita din versurile poetului, iar la final ne închinam. De atunci acesta are pentru mine o valoare sacră, în

câteva versuri. Ion Mureșan, Vlad A. Gheorghiu și Ștefan Baghiu și-au prezentat pe rând „copii” în fața publicului înghesuit în băncile amfiteatrului.

Arta din vârful baghetei

Seara, de la ora 17.00, sărbătoarea s-a mutat la Teatrul „Mihai Eminescu.

Bagheta dirijorului Livia Buiuc a făcut întreaga orchestră să-și stăpânească notele și să le arunce melodios spre public. Doar câțiva liceeni nu mai aveau răbdare și-și șușoteau din când în când bancuri. S-au liniștit însă atunci când profesoara cu care au venit i-a tras părintește de urechi și le-a atras atenția că urmează imediat „a XXIII-a ediție a decernării celui mai important premiu din România din ultimii 20 de ani”.

mînat. Ion Mureșan a fost cel cărui i-a revenit premiul, iar Nicolae Manolescu, președintele juriului și al Uniunii Scriitorilor din România, a ținut să menționeze că „deși Ion Mureșan are puține cărți publicate, acest premiu răsplătește calitatea și nu cantitatea”. Alături de Nicolae Manolescu l-au felicitat pe poetul laureat și Nicolae Prelipceanu și primarul municipiului Botoșani, Ovidiu Portariuc, care i-au înmînat premiul în valoare de 20.000 de lei.

Maria Răducanu și pianistul Niko Meinhold au fost ultimii care au urcat pe scenă. Aceștia au prezentat publicului câteva cîntece de jale pe care Niko Meinhold le-au încheiat cu muzică jazz. Artista a fost primită cu căldură, însă palmele s-au transformat în tunet abia atunci când artiștii au pus pe muzică poezia „Pe lângă plopii fără soț”. În sală, în al treilea rând din față, o bătrînă își lasă capul pe umărul soțului ei, șoptindu-i încet acestuia „sigur i-ar fi plăcut de fătuca asta lui Eminescu”. ■

Ion Mureșan a fost cel cărui i-a revenit Premiului Național de Poezie „Mihai Eminescu” - Opera Omnia

poezia sa înfîlnindu-se credința, cultura și sensibilitatea poporului român”, a precizat academicianul Mihai Cimpoi.

După două prezentări de carte a venit rîndul poezilor nominalizate la Premiile Naționale de Poezie „Mihai Eminescu” - Opera Omnia și Opus Primum pe anul 2013 să recite

cu” din Botoșani. Cu greu mai poți găsi un loc în sală printre scriitorii, oficialitățile, consilierii județeni și locali, parlamentari, oameni de cultură, bătrîni și elevi. Se auzea doar un murmur lin care a încetat și acesta când Filarmonica din Botoșani a început „Preludiu la unison”, de George

INTERVIU CU ȘTEFAN BAGHIU, CÎȘTIGĂTORUL OPUS PRIMUS

Astăzi, poezia nu este menită să fie consumată

de Andrei MIHAI | mihaicandrei@yahoo.com

Ștefan Baghiu s-a născut pe 25 decembrie 1992 și este student la secția Română-Franceză a Facultății de Litere din cadrul Universității „Babes-Bolyai” din Cluj-Napoca. A debutat anul acesta cu volumul „Spre Sud, la Laceni” și a fost redactor al revistei studentești Echinox, în momentul de față lucrînd la un proiect muzical experimental.

Ce înseamnă pentru un poet fină acest premiu?

Nu știu ce să zic. Sînt destul de bucuros mai ales că sînt prieten cu Ion Mureșan și mă bucură faptul că sîntem amîndoi din Cluj și am luat premiul ăsta. Începusem să mă gîndesc la cum ar fi să iei un astfel de premiu deja de cînd am început să scriu cronică literară. Nu mă gîndeam cum ar fi să-l iau eu ci mai mult ce însemna el pentru cei care l-au luat. Pentru mine este și mai spectaculos mai ales că l-am primit după cîtiva dintre poezii tineri pe care îi respect cel mai mult, cum ar fi Dan Sociu, Dan Coman, Claudiu Comartin, Andrei Doșa, Anatol Grosu.

Asta mă bucură de fapt cel mai mult, faptul că am intrat în liga asta recunoscută. La gală, cînd am urcat pe scenă, m-a impresionat cît de important te face să te simți faptul că ești alături de astfel de nume importante ale culturii românești. Sînt rare ocaziile pentru un scriitor din România în care chiar să se simtă băgat în seamă și apreciat, iar faptul că la Botoșani a fost o festivitate atît de impresionantă pentru mine a contat mult.

Spuneai că sînt rare ocaziile în care un scriitor se simte băgat în seamă. Ți se pare că publicul consumă din ce în ce mai puțin poezie?

Poezia este de la sine o chestie care nu este menită să fie consumată de publicul larg, mai ales astăzi. Cunoscută de cîteva cazuri de poezie de consum și cred că asta reduce mult din capacitatea acestei poezii de a fi autentică și de a fi la un moment dat puternică în sensul progresist. Nu cred că valoare poeziei ține de cît de consumată este aceasta. Pentru mine cei mai valoroși poezii sînt încă necunoscuți publicului larg.

Deci valoarea unui poet ar fi invers proporțională cu numărul de cititori.

Nu fac o regulă din asta, dar se poate spune și așa.

Este mulțumitor nivelul poeziei care se face astăzi?

Este continuată o linie destul de bună începută din 2000. Cei care au urcat în anii trecuți pe scena din Botoșani sînt toți poezii foarte buni și astfel de poezii apar de la vîrste din ce în ce mai mici, 20-22 de ani. Încep să se formeze tot mai multe grupuri și grupări și mi se pare că se scrie din ce în ce mai bine, mai curat, iar la capitolul tehnic sînt din ce în ce mai bune.

Manolescu spunea la decernarea premiilor că această diplomă te obligă, într-o oarecare măsură, să nu scazi nivelul poeziilor tale. Îți faci griji că acest lucru s-ar putea întîmpla?

Lucrurile au drumul lor firesc. Nu aș putea să spun dacă o să reușesc. Nici nu știu care este nivelul, dar presupun că este unul destul de bun dacă am primit acest premiu, dar nu știu dacă există o rețetă ca să menții același nivel. Voi vedea ce se va întîmpla pe viitor. O să las lucrurile să meargă în ritmul lor natural. ■

ȘAPTE SECRETE DIN PIATRĂ

Sculptură cu iz de mir

de Cătălina DOBROVICEANU | dobroviceanu.catalina@yahoo.com

Pentru expoziția de sculptură „Analiza simplității”, din incinta Grand Hotel Traian, Ștefan Coman s-a jucat cu materialele, cu mesaje, cuvintele și cu încercările publicului de a-i descifra gîndurile. La vernisajul de miercuri, 15 ianuarie, a recunoscut că îi place să ascundă în fiecare piesă cîte un simbol, iar acum, la cea de-a doua sa expoziție personală, a învelit în marmură verde, granit sau travertin pilde și motive religioase, adunate în opt piese. Unele lucrate în România, altele în Italia.

„Ceea ce surprinde este diversitatea de materiale și de posibilități de interpretare. Stăm lângă un sculptor care se joacă un pic cu noi, cu manierele de interpretare. Putem interpreta o lucrare pornind de la formă, așa cum se face în mod clasic. Dar din titluri sîntem obligați să pornim și de la altceva în afară de formă”, a explicat prezentatorul vernisajului, Ioan Răducea, care i-a fost dascăl sculptorului la Colegiul de Artă „Octav Băncilă”. Lucra-

rea intitulată „777”, care înfățișează o mînă cu șapte degete, a fost doar unul din exemplele ce ne-au făcut să le căutăm înțelesul. „Titlul este «777». Dacă mai aflăm și faptul că este realizată din piatră de Assisi, localitatea din Italia de unde provine Sfântul Francisc de Assisi, atunci mesajul este mai transparent. S-ar putea să fie vorba de un mesaj teologic, să facă referire la cele șapte păcate, șapte taine bisericești, șapte zile ale săptămîinii”, a lămurit prezentatorul.

Chiar la intrare, o sculptură din lemn de măsline părea să înfățișeze un preot întors cu spatele. Crucea aurie de pe felon și titlul piesei, „Înclinație”, au ridicat pîcla incertitudinii din privirile publicului. Poate cei care îl cunosc pe Ștefan au reușit să îi ghicească ascunzăturile minții, însă neinițiatii s-au apropiat curioși de sculpturi, le-au pipăit crusta marmorată sau luciul lemnos și au încercat să le descifreze secretul. Au făcut mai degrabă o analiză a ambiguității. ■

A fost o manevră neașteptată din partea USL-ului. Să riște o Constituție pe care mizează atât de multe dintre planurile lor pe un referendum care încă are pragul de 50%. Semnele sînt clare că ruptura între PNL și PSD este atât de puternică încît manevra este una din categoria „acum ori niciodată”. Ori schimbăm acum, cît sîntem puternici, ori nu mai putem să facem nimic. La alegerile comasate de pe 25 mai, cînd se vor alege atât europarlamentarii cît și viitoarea Constituție, lupta va fi una crîncenă. Și ne temem că Teleormanul va veni din nou cu mai mulți jucători decît au trecut pe foaia de joc.

Ultima sfortare pentru a scoate albastrul din Constituție

Mișcarea USL a de a comasa alegerile a suprins pe toată lumea.

Miza? Supremația Parlamentului.

Comasarea va face dificil un boicot din partea opoziției

de Cătălin HOPULELE | catalin.hopulele@yahoo.com

Care este miza acestei comasări? Ca Antonescu să fie sprijinit pentru funcția de președinte, despre care se presupune că va fi goliță de reponsabilități? Ca PSD să-și reconfirme puterea, prin modificarea Constituției cît și prin trimiterea unui grup mare de europarlamentari la Bruxelles?

Cred că pentru USL e foarte important să aibă clarificate elementele privind prezidențialele. Să se știe dacă va intra în vigoare noua Constituție și dacă atribuțiile președintelui vor fi revăzute sau nu. Clarificarea este văzută bine de ambele părți ale USL, atât de social-democrați cît și de liberali, pentru că doar atunci vom ști cu adevărat dacă și în ce condiții va fi susținut Crin Antonescu. Altfel, sigur că rămîne discuția pe fond despre noua Constituție și vom vedea dacă va fi reconfirmat acordul dintre cele două partide asupra textului, în urma reevaluării-fulger. Dacă se obține un asemenea acord rapid între

cele două părți, se poate ieși cu noul text la referendum, chiar și cu actualul prag de 50%, cu condiția să existe două zile de vot. Înțeleg că se preferă această formulă și, în acest caz, ar fi normal ca ea să se aplice și alegerilor europarlamentare, pentru că altfel ar apărea complicații bizare. Totuși, nu poate fi exclusă nici varianta în care alegerile s-ar rezolva într-o zi, iar referendumul ar continua în ziua următoare. Suprapunerea ar trebui să ajute, în teorie, puterea; dar, pe de altă parte, și opoziția își poate mobiliza mai ușor electoratul recurgînd la șarje împotriva proiectului constituțional.

Cum credeți că se va vedea de la Bruxelles această comasare?

Nu cred că vor exista obiecțiuni de la Bruxelles pentru că suprapunerea alegerilor europarlamentare cu diverse consultări la nivel național este o practică uzuală. Multe țări au

recurs la suprapuneri între europarlamentare și diferite forme de alegeri locale, regionale, naționale sau referendumuri. De altfel, și la noi s-a organizat referendum în 2007, la primele alegeri pentru desemnarea reprezentanților noștri în Parlamentul European, după aderare.

Cum am putea să interpretăm comasarea în contextul în care multe dintre țările Uniunii Europene sînt străbătute de un puternic curent eurosceptic și ultranaționalist, iar, pînă la anunțarea alegerilor duble, se prevedea o prezență foarte scăzută la urne?

Sunt mai multe chei prin care putem privi acest lucru. Este limpede că, pentru puterea de la București, este esențială realizarea cvorumului la referendum și nu prezența la europarlamentare. Totuși, suprapunerea va face dificilă o eventuală chemare la boicot din partea oponenților revizuirii Constituției. În mediile pro-Băsescu există deja apeluri la boicot, inclusiv în cazul alegerilor europar-

lamentare, pentru a semnaliza deficiențele democratice ale României. Deficiențe există, dar nu boicotul este soluția, iar partenerii lor europeni nu vor accepta așa ceva. Iată deci marea virtute a comasării, pentru forțele aflate la putere: este subminată soluția boicotului. Dacă pledează pentru boicotarea referendumului, opoziția trebuie să-și asume riscul unui

Lucian DÎRDALĂ
analist politic

număr redus de voturi, la europarlamentare.

Deci boicotul anunțat de Mihai Răzvan Ungureanu va fi greu de pus în practică.

Se poate, nu este imposibil, dar la noi mesajele circulă greu, se transmit greu, sunt receptate greu. Opoziția trebuie să spună „veniți la vot

la europarlamentare, votați-ne pe noi, dar nu vă prezentați și la celălalt birou al secției, cel pentru referendum”. Odată ajunși în secție și îndrumați spre celălalt birou de secție, alegătorii se vor conforma: mulți dintre cei care au intrat cu intenția de a boicota referendumul vor sfîrși prin a vota.

Pînă la urmă miza europarlamentarelor există? Din toate declarațiile, chiar sub aburul costurilor reduse sau al mobilizării populației, se vede doar o manevră politică.

Nu cred că e vorba atît de mult de o reducere a costurilor, ea există dar nu sînt convins că este semnificativă. Este clar o modalitate bună prin care partidele puterii își vor face campanie pentru europarlamentare.

E mult mai ușor să vorbești despre ceva ce oamenii deja înțeleg, modificarea Constituției, decît despre programele europene ale partidelor. ■

PUBLICITATE

URMĂTOAREA SESIUNE DE EXAMENE DELF/DALF
va avea loc pe 15-16 februarie 2014

Înscrierile se fac între
6 ianuarie și 7 februarie 2014

PENTRU DETALII:
equipe.iasi@institutfrançais-roumanie.com
0769 056 203 ; 0232 267 637
bd. Carol I nr. 26, Iași ; www.institutfrançais.ro

INSTITUT FRANÇAIS
IASI

Capcana anului 2014

Dincolo de toate campaniile electorale și politice, chiar dincolo de alegerile prezidențiale, cea mai periculoasă evoluție politică a anului ce tocmai a început se anunță revizuirea Constituției așa cum a fost ea pregătită de comisia condusă de președintele Senatului Crin Antonescu. Experții constituționali – care nu au figurat deloc în această comisie – au semnalat deja faptul că textul propus de USL anulează o bună parte din cîștigurile democratice obținute cu trudă și luptă în ultimii ani, mai ales înainte și imediat după aderarea României la UE. Nu avem spațiul necesar pentru a detalia, deci ne vom limita la menționarea celei mai grave hibe a proiectului USL-ist de revizuire a Constituției, și anume ruperea echilibrului dintre puterile din stat – legislativă, executivă și judecătorească – care, de la Montesquieu încoace, este temelia unui sistem politic demo-

Rodica CULCER
jurnalist

cratic și principalul obstacol în calea dictaturii. Pe scurt, cum magistral au înțeles Părinții fondatori ai Statelor Unite ale Americii, un sistem politic democratic nu poate funcționa dacă una din aceste puteri le subordonează pe celelalte; doar controlul reciproc dintre cele trei puteri asigură reprezentarea intereselor națiunii și diminuează tendințele autoritariste ale politicianilor. Or proiectul USL-ist rupe aceste echilibre fără nici o jenă, proclamînd, negru pe alb, supremația Parlamentului, adică a puterii legislative, asupra celorlalte, ceea ce nu înseamnă altceva decît o dictatură a partidelor politice, ale căror excese nimeni nu le va mai putea controla. Pentru cei interesați, există analize pe articole ale unor juriști avizați, nu în cele din urmă, cei de la Expertforum.

Miza adoptării Constituției revizuite este deci uriașă

pentru USL, formațiune care urmărește programatic anularea reformelor care ne-au permis integrarea în UE și, mai ales, impunerea dictaturii politicii asupra tuturor instituțiilor și puterilor din stat. Cred că orice abordare a scamatoriei politico-electorale anunțate pentru data de 25 mai, cînd vor fi organizate simultan referendumul constituțional și alegerile pentru Parlamentul European, trebuie să pornească de la conștientizarea acestui pericol la adresa fragilei democrații românești. În consecință, singura problemă pe care trebuie să ne-o punem este cum să zădărnim această mîrșăvie politică și răspunsul mi se pare a fi unul singur: boicotînd referendumul, astfel încît să nu fie atins pragul de 50% din numărul cetățenilor înscrși pe listele electorale, căci referendumul se va desfășura după legea veche, nu după cea nouă, care intră în vigoare la sfîrșitul anului.

Ar fi însă periculos ca boicotarea referendumului să ducă la boicotarea alegerilor europarlamentare, cum din păcate au început să ceară unele grupuri ale societății civile bine intenționate dar nerealiste. Dimpotrivă, românii cu simț civic, adică preponderent din mediul urban, ar trebui să se prezinte la urne și să trimită la Strasbourg candidați de calitate, pentru ca să nu mai fim reprezentați de personaje ca Becali, Vadim, Adrian Severin, Cătălin Ivan și alți neaveniți.

Desigur, PSD mizează pe o mobilizare puternică a propriului electoral, sensibil la mici și bere și la alte „atenții” devenite o tristă tradiție în ziua votului, pentru a împușca doi iepuri: cîștigarea alegerilor parlamentare cu un scor masiv și adoptarea Constituției revizuite, care-i va permite să ia în stăpînire toate instituțiile statului. În concluzie, la 25 mai vom decide asupra destinului României ca stat european (sau nu!). De aceea, dacă nu înțelegem bine ce avem de făcut, ce trebuie să boicotăm și ce trebuie să votăm, putem să emigrăm în Congo. Ar fi însă păcat, căci începuse să ne fie bine aici... ■

FĂ UN STOP-CADRU

Pionul care schimbă jocul

de Mădălina OLARIU |
madalina.olariu@yahoo.com

Apreciat ca fiind „Un maestru al thriller-ului modern”, John Finder și-a ascuțit armele scriitorului perfect și a construit un roman care aproape că a prezis viitorul tehnologiei încă din anul 2005. Pus pe peliculă de regizorul Robert Luketic, romanul este o poveste cu elemente psihologice care urmăresc îndeaproape personajele, tineri dornici de afirmare indiferent de barierele pe care trebuie să le treacă pentru a ajunge în zona companiilor multinaționale ce dezvoltă tehnologii de înaltă performanță. Povestea devine de fapt un thriller construit ca un joc cu miză, unde clasicul „de-a șoarecele și pisica” este pe viață și pe moarte.

Astfel, Adam Cassidy (Liam Hemsworth) este eroul în jurul căruia minutele se scurg în timp ce el este prins în mijlocul unui complot presărat cu amenințări și acte de spionaj. Din dorința de a se afirma și de a-și susține

financiar tatăl bolnav, acesta intră în jocul a doi oameni puternici și bogați din industria tehnologică, interpretați de Harrison Ford și Gary Oldman.

După ce întreaga sa echipă este concediată de șeful său, Adam petrece o noapte în oraș cu creditul companiei, având doar două variante prin care să își poată răscumpăra gre-

Totul se întoarce cu susul în jos atunci când Adam află că nu este singurul spion și că este și el la rîndul său urmărit.

șeala. Ori intră în pușcărie, ori intră în competiția celor doi magnați. Deși alege varianta de a se alătura competiției și de a scăpa de închisoare.

Acesta nu realizează însă că fiecare pas

pe care îl face îl conduce de fapt tot mai aproape și mai mult de pedeapsă. Intrat în lumea celor bogați fără prea mult efort, Adam cade în plasa întinsă de șeful companiei care îi cere să spioneze și să afle toate secretele industriale ale firmei concurente. Totul se întoarce cu susul în jos abia atunci când află că nu este singurul spion și că este și el spionat la rîndul său, iar faptele care se petrec dincolo de lege și pe care el le știe, nu îi vor da ocazia să scape viu de acolo.

Deși acțiunea atrage prin rapiditatea ac-telor de gândire a tînărului constrîns, filmul riscă de la început să fie puțin credibil. Partea bună este că însăși denumirea filmului „Paranoia” îți induce starea de anxietate și frică de care este înconjurat personajul principal în încercarea de a-și menține mintea trează.

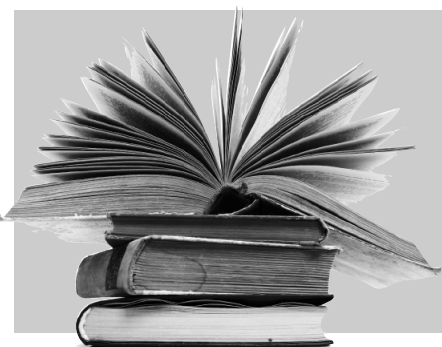
Situația este însă salvată de suspansul pericolului de care este înconjurat tînărul și de necunoscutul ascuns de tehnologiile moderne, care se pot întoarce oricînd împotriva ta. ■

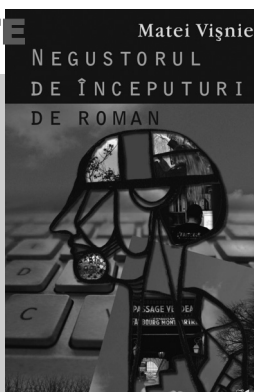
Titlu:
„Paranoia”
Regizor:
Robert
Luketic
An: 2013
Actori: Gary
Oldman,
Harrison Ford
Gen: Dramă,
Thriller

NAVIGHEAZĂ PE-O PAGINĂ DE CARTE

Titlu: „Negustorul de începuturi de roman”
Autor: Matei Vișniec
An: 2013
Editură: Cartea Românească
Gen: Eseu, Biografie

Începuturi de fantasme

de Andrei MIHAI |
mihaicandrei@yahoo.com

„Iată punctul de plecare al romanului meu, în care încerc să observ evoluția unui nou tip de drog social: dependența de iluzia începutului. Și de ce să nu scriu, într-o lume în care doar începuturile sînt tentante, un roman format numai din începuturi?”

„Negustorul de începuturi de roman” este o carte în care genurile publicistice se îmbină, se contopesc și se ajută reciproc, asemeni unui preparat culinar. Un roman eseu, presărat din cînd în cînd cu versuri, cu epistole sau elemente biografice, acesta impresionează prin profunzimea ideilor, dar și prin abstractul lor. „Să nu fiți uimit dacă într-o bună zi librăriile nu vor mai vinde romane, ci computere concepute să scrie romane, în funcție de fantasmele dumneavoastră secrete. Toți vom fi scriitori”, ne avertizează Matei Vișniec.

Aproape obsedat de începuturi, cu „o foame de începuturi”, autorul consideră că societatea de astăzi evită să vadă profunzimea lucrurilor, că aceasta este dependentă de „o plăcere de a surfa pe suprafața vieții”.

În prima parte a romanului Vișniec amintește de fratele său în umbra căruia i s-a desfășurat întreaga copilărie și care i-a fost mentor, după cum spune autorul, a ajutat la

educarea și formarea sa mai mult chiar decît părinții săi. Scriitorul revine mereu la acest subiect, îl tratează în diferite forme, în diferite genuri literare și de fiecare dată pare a descoperi o altă latură a sa. La început pare a se revolta, că încearcă să-i mustre pe cei care l-au comparat mereu cu fratele său și că vrea să evadeze din această închisoare a comparațiilor. Regretele sale se transformă treptat însă în recunoștință și, asemeni unui drog, simte nevoia de a fi privit din umbra fratelui său mai mare.

Visul și imaginarul iau locul lucrurilor concrete în partea a doua a romanului. Nu se mai știe nici cînd, nici unde și, uneori, nici măcar cine. Capitolele sale devin vise reținute doar pe jumătate, vise deranjate de o trezire prematură ori murdărite de o conștiințare a lor. Pare o luptă a imaginarului cu realitatea, unde personajul negativ este mereu lumea în care trăim.

Totuși în cartea lui Matei Vișniec nimeni nu cîștigă, nici realul și nici visul, nici cei buni și nici cei răi, căci totul este doar un început de roman și nimic mai mult.

„Oare ce ne lipsește în aceasta lume ca sa fim atît de dispuși să luăm totul de la început, iar și iar, cu un fel de veșnică speranță că secvența următoare va fi mai bună, eventual mai distractivă, mai excitantă?” ■

ASCULTĂ DE (LA) NOI

Album: „Pure
Heroine”
Artist: Lorde
An: 2013
Gen: pop

Lenevie la început de cheia sol

de Cătălina DOBROVICEANU |
dobrovicenu.catalina@yahoo.com

Lorde și-a găsit locul într-un studio de înregistrări încă de cînd avea 12 ani, însă abia anul trecut vocea ei a ajuns să fie cunoscută în toată lumea, cînd a scos din sertar hitul „Royals”. A avut, totuși, un as în mîncă și a păstrat într-un colț și albumul său de debut, „Pure Heroine”, ca să fie sigură că nu rămîne fără momeli, atunci cînd publicul se va sătura de fredonat „Royals”.

Acum, la 17 ani, cîntăreața din Noua Zeelandă a urcat în topurile muzicale cu un album în care liantul celor zece piese este timbrul ei leneș. Lorde are vocea unui om mare care cîntă despre tinerețe, despre cum nu vrea ea să crească și despre cum se maturizează tinerii de vîrsta ei din industria pop. Opu-lența pe care o denunță în versurile sale este la polul opus față de natura-lea desprinsă din piesele albumului. Lorde lasă deoparte suflul greu al instrumentelor și umple golul lăsat cu glasul său murmurat fără osteneală și cu ecoul unei tobe sau al clapelor. Cîteva vocalize uitate pe fundal în „Still Sane” sau cîteva frînturi de discuții și risete în „A World Alone” sînt puținele acolade din jurul vocii sale.

Solista știe cînd să fie autoritară, de neînduplecat, și cînd e vremea să se joace. În primele 30 de secunde ale piesei „Team”, ai im-

presia că ascuți o Lorde maturizată cu zece ani într-o clipă. Poartă singură pe umeri începutul piesei, ca și cum nu ar face nici un efort. O recunoști însă după ce își leagă versurile în băta din palme care nu se opresc decît la sfîrșitul piesei. Și în „Royals” auzim pocnituri din degete, care par să ur-

Acum, la 17 ani, cîntăreața din Noua Zeelandă a urcat în topurile muzicale cu un album în care liantul celor zece piese este timbrul ei leneș.

mărească un ritm de beatbox. Cuvintele îi sînt dublate de backing singers și ies la iveală ca un ecou ori de cîte ori urmează să se audă refrenul.

Aceeași piesă a folosit-o noul primar al New York-ului, Bill de Blasio, cînd a ținut discursul care i-a marcat victoria alegerilor. De Blasio și-a făcut intrarea în timp ce se auzea refrenul fredonat de Lorde, exact în momentul în care cîntăreața recunoaște că prin vene nu îi curge sînge albastru. Nici nu are nevoie să își treacă în fața numelui vreun rang, coroana i-ar sta bine oricum. ■

Abia aștepti să treacă luna ianuarie ca să scapi de sesiune, dar te gîndești cu groază la faptul că urmează Ziua îndrăgostiților și zilele de la începutul lui martie. Aceasta este unul din momentele în care ți-ar plăcea să poți călători în timp. Măcar pînă pe doi aprilie. Nu-ți place nici să fii păcălit

mai ai voie să bei sucuri acidulate, la alcool nici nu ai voie să te uiți, nu mai mîncînci de la fast food și mîncărurile grase le-ai pus pe lista neagră. Ți-ai făcut deja provizii de fructe, iar frigiderul este plin de carne pentru grătar.

Toți colegii ți duc dorul și abia așteaptă să te întorci. Ți-au pregătit deja o petrecere surpriză, au scos de pe Internet muzica care îți place și au făcut comandă de tort și prăjituri. Ție însă nu-ți pasă. Nicăieri nu-i mai bine decît la tine în pat, cu pop corn și seriale.

Ai atîta treabă și atît de mult de învățat că dormi doar cîteva ore pe noapte, la duș stai doar două minute și abia găsești timp să mai mîncînci. Nu-ți pare rău însă. Nu-ți plac deloc colegii de cameră și în felul ăsta reușești să nu-i vezi niciodată. O să duci însă acuși lipsa sesiunii.

Nu ți-ai găsit încă job așa că în fiecare zi confecționezi tot felul de bijuterii, împletești brățări ori pui pe ață mărgelile. Ai devenit atît de pricepută la asta încît colegii au început să-ți zică bunicuța. Nu-i bagi însă în seamă. Produsele tale se vînd ca piinea caldă.

Te-ai hotărît ca în sesiunea aceasta să nu-i mai ajuți la teme pe nici unul dintre colegii tăi. Anul trecut tot tu ai ieșit prost cînd toți ați luat numai note de zece. Ar trebui totuși să ai grijă. Dacă vei avea cele mai mari note este posibil să te suspecteze profesorii că ai copiat.

PRIMUL RĂCNET

de **Iulian BÎRZOI** |
iulian.birzoi@gmail.com

Se estimează că populația totală a utilizatorilor de pe Internet ar fi formată din aproximativ șapte miliarde de utilizatori. Dintre aceștia, cei mai mulți vin din China, mai exact 618 milioane. Ce este mai interesant nu este cenzura la care aceștia sînt supuși, ci faptul că 80% dintre chinezii care accesează Web-ul, o fac de pe smartphone, jumătate dintre aceștia avînd sub 30 de ani.

Într-un raport al CNNIC de luna aceasta (Centrul de informații al rețelelor de Internet chineze) se concluzionează că această creștere a deținătorilor de smartphone a dăunat siteurilor de *microblogging* precum Weibo, unde utilizatorii au scăzut cu 6 milioane față de 2012. Reorientați către telefoanele inteligente, internauții au sporit însă consumul și nevoia pentru aplicații de tot felul, creînd o piață profitabilă și aproape liberă pe acest segment.

Astfel, primii care au făcut o mișcare a fost chiar guvernul chinez, care a anunțat marțea

Android, made în China

Sistemul de operare bazat pe Linux va funcționa pe PC, smartphone și tabletă.

trecută că a creat un propriu sistem de operare cu gîndul de a-i ajuta pe asiatici, dar și de a sparge monopolul deținut de către Google și Apple. La COS (China Operating System) a lucrat atît Academia de Științe Chineză, cît și o firmă renumită din Shanghai, avînd multe asemănări cu Android și iOS. Printre acestea se numără și un portal pentru aplicații, identic aproape cu App Store-ul celor de la Apple. În filmulețul de prezentare apărut tot săptămîna trecută, chinezii se laudă că au pregătite deja peste 100.000 de aplicații, precum și numeroase funcții. Chiar și așa, criticii spun că majoritatea funcțiilor și a aplicațiilor au fost luate de pe Android, fiind doar puțin modificate.

Oficialii au mai relatat că sistemul de operare este bazat pe Linux și va fi funcțional atît pe PC-

uri și smartphone-uri, cît și pe tablete. De asemenea, din cauza unor „motive de securitate” pe care chinezii le-au descoperit la Android și Ubuntu, platforma acestora nu va fi *open source*. Practic, utilizatorii nu vor putea să-i vadă „scheletul” și să umble la acesta sau să creeze propriile aplicații. Acest lucru este trist și amuzant totodată, pentru că Linux reprezintă definiția a tot ceea ce înseamnă „open source”. Așadar, se înțelege de la sine faptul că COS va fi plin de porțițe invizibile prin care regimul autoritar va putea urmări în permanență tot ce face chinezul de rînd și să dea o nouă semnificație monitorizării populației. Cu premisele unui astfel de instrument pe piață, parcă-i și văd pe cei de la NSA (National Security Agency) cum iau notițe. ■

SCOR LA PAUZĂ

Dribling cu balonul de aur

de **Paul ANDRICI** |
paul.andrici@yahoo.com

Patru ani unul după altul, de atîtea ori a luat jucătorul Lionel Messi titlul de cel mai bun jucător de fotbal al anului. De trei ori de fapt, pentru că în 2009 distincția și Balonul de Aur erau două premii diferite. În tot acest timp în umbra francezului a stat și a așteptat momentul său de glorie un alt fotbalist care pînă la gala din Zurich, de pe 13 ianuarie, s-a mulțumit doar cu argintul. În ultimii ani jucătorul de origine portugheză, Cristiano Ronaldo, a fost de multe ori aproape să atingă aurul, însă de fiecare dată Messi a fost acolo să-l întreaacă la fiecare colț al cursei dintre cei doi. Jucătorul Real Madrid-ului mai are un Balon de Aur din 2008, dar de atunci a tot fost lăsat în urmă de către francez.

Cînd a urcat pe scenă ca să-și țină discursul, jucătorul parcă și-a adus aminte de toate clipele petrecute pe terenul de fotbal, de toate momentele care l-au adus pe el și familia sa în fața întregii lumi sportive ca să mulțumească pentru titlul și premiul primit. În 59 de meciuri jucate pentru clubul Real Madrid, Ronaldo a reușit să-nscrie 69 de goluri, plus că în 2013 a primit și o ocazie oferită pe tavă de soartă. Asta deoarece pe parcursul anului

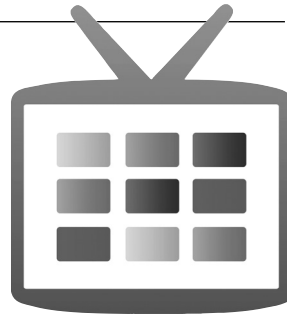
Messi a trebuit să se și refacă de pe urma unor accidentări.

Noul fotbalist al anului este Cristiano Ronaldo și așa va rămîne pînă în 2015, cînd poate Francky Ribery sau altcineva nou va încerca să aspire la balon. Doar că aparent istoria are prostul obicei de a se repeta. Noul trecut, la ultima decernare, au fost mai multe cazuri de fraudă în privința voturilor mai multor antrenori. Ba că nu s-au decis, ba că au fost schimbate de către FIFA și alte acuzații asemănătoare. În urmă cu cîteva zile publicațiile Dagbladet din Danemarca și BT din Norvegia au realizat o serie de articole bazate pe declarațiile mai multor selecționeri care din nou acuză FIFA de modificare a voturilor.

Mai mult, antrenorul naționalei Qatarului ar fi declarat că „o păsărică” i-ar fi șoptit să „votze cu Ronaldo pentru a-l ajuta pe Blatter să își spele imaginea”. Conducea FIFA încă nu s-a pronunțat în privința acestor acuzații și probabil că nici nu se vor rezolva prea curînd. Dacă este luăm exemplul din 2013, doar o parte din ele au fost confirmate sau infirmate, restul au rămas să plutească în jurul Balonului pe veci. ■

MAI PLAȚI CA ECRANUL

Ce urmează să se nască din GSP TV

de **Andrei MIHAI** |
mihaicandrei@yahoo.com

Gazeta Sporturilor a anunțat că GSP TV, postul de sport al trustului Intact, urmează să se închidă în perioada următoare. Totuși GSP a menționat că de fapt postul își va schimba complet formatul și publicul. Televiziunea GSP TV a fost lansată pe 26 iulie 2008, atunci cînd trustul Intact a cîștigat alături de consorțiul RCS&RDS drepturile de televizare ale meciurilor din Liga 1.

GSP TV a fost împărțit la început în trei canale, pentru a putea difuza toate cele 9 partide din campionatul intern. Cu toate acestea, după o perioadă, din cauza unor tensiuni cu partenerul de afaceri, dar și din cauza datoriilor foarte mari, postul a cedat drepturile de televizare celor de la DigiSport, canalul de sport al celor de la RCS&RDS.

În prezent nu se știe însă care va fi direcția pe care redacția o va lua pe viitor. Una dintre variantele vehiculate în acest moment este că în locul canalului de sport acesta să devină ZU TV, postul de televiziune al Radio ZU. Dacă se va în-

tîmpla acest lucru noul director al postului va fi numit Mihai Morar, actual moderator și prezentator la Radio ZU și Antena Stars, însă nu s-a hotărît nimic concret.

Pe site-ul GSP s-a subliniat faptul că între ziarul Gazeta Sporturilor și canalul de televiziune GSP TV nu a existat niciodată o legătură managerială, ele fiind administrate de echipe și companii diferite și prin urmare o eventuală închidere a postului de televiziune nu va duce la dispariția Gazetei Sporturilor.

Chiar dacă eventuala închidere a postului a fost anunțată, pînă în momentul de față Antena TV Group, compania care deține licența GSP TV, nu a depus încă nici o solicitare de modificare de licență la CNA. Compania ar avea nevoie de această aprobare pentru ca postul GSP TV să fie transformat în ZU TV, iar pentru aceasta Consiliul Național al Audiovizualului trebuie să semneze și să aprobe modificarea licenței actuale a postului.

Pînă atunci însă puținii fani ai sportului care nu s-au mutat la DigiSport pot încă să nu schimbe canalul. ■

DE LA CENTRU

O operație de neuitat

A pocnit o zi întreagă, ca la picătura chinezească. Devenise amuzant, pînă să nu mai fie. Cu el am cutreierat kilometri de parc frumos, zeci de kilometri de străzi vechi, bucureștene, cu istorie și multe, multe prunduri. L-am agățat în copaci și l-am lăsat să se bălăngăne după-amiezi întregi, în miros de fructe coapte și de cîmpii verzi. Și nu l-aș face personaj de peisaje cîmpenești, puțin prea idilice, dacă n-ar avea meniscul rupt. Genunchiul meu suferă. Ca și mine, n-a știut să țiepe la timp și eu l-am tîrît și mai abitir după mine cînd începuse să scîncească.

Ca să-i scot aschia ruptă, mă costa pe mine 1500 de lei și pe statul român 3000. La privat. Dacă mergeam la stat mă costa la fel, dar nu pe hartie. Fără pic de pudoare, l-au luat la pipăit cel puțin trei doctori și la radiat un aparat RMN. Cu zîmbetul pe buze, toți mi-au șoptit că trebuie să facem o operație mai devreme sau mai tîrziu. Și am zis curajoasă că acum e momentul, la fel cum la vaccinurile de la școală mă duceam prima să fiu înțepată.

Am scris și am filmat zeci de materiale despre spitalele românești: murdare, cu șpagă și medici dezinteresati, cu oameni suferinzi și cu operații greșite. Și chiar dacă toți operații din lume ar rîde în hohote în nasul operației mele caricaturale, cu două incizii de un centimetru și o zi de spitalizare, tot mă căiesc de tot ce-am zis de un sistem cu atîtea probleme... Un sistem pentru care să storci un coș devine o operație estetică de finețe. Mi-au mai venit în minte vorbele lui Vasile Astarastoe care într-un interviu spunea că

transplantul este „o formă de caniba-

Andreea ARCHIP
reporter TVR

lism”. Să bagi un obiect ascuțit în corpul unui om, chiar cu scopul binelui, ce-o fi? Am scris în capul meu al treilea volum din Pavilionul cancerosilor și am memorat, ca în incursiunea lui Bogza la Mizil, cum mă voi duce mîine cu bocceluța la internare. Dacă i-aș fi zis băgăjelului „geantă înflorată de voiaj”, aș fi tăiat din prozaicul povestirii. Ce metafore ar fi însă potrivite să explice cum spitalele românești ridică pârul pe spate și nedelicatelor crescute pe malurile Ozanei.

Cînd o să citiți materialul ăsta, eu voi fi pe masa de operație, puțin cam lipsită de curaj, dar cu mult spirit cît să fac glumițe cu medicii. Am cîteva pregătite. De pildă, cînd o să se termine operația - voi fi anesteziată local - îl voi întreba pe doctor „cînd pot merge să alerg în parc?” O să fie de neuitat. ■

De cîteva zile studiezi de dimineață pînă seara, dar încă nu ai decoperit metoda de copiat care ți se potrivește cel mai bine. De aceea te-ai hotărît să te apuci de un studiu de caz prin căminele din Tudor. La cît timp pierzi însă cred că ar fi mai indicat să înveți. Ai termina mai repede.

În sfîrșit ai ajuns și tu la facultate și ai realizat că deja este sesiune. Ai noroc însă de faptul că toți colegii tăi îți împrumută cursuri, te ajută la teme și te-au învoit de la fiecare seminar. Ai adus însă de acasă cîteva sticle de vin așa că vor fi recompensați din plin pentru efort.

În sfîrșit a venit și sesiunea pe care ai așteptat-o de atîta timp. Iar nu mai mînînci nimic pentru două săptămîni, fumezi ca un turc cîte un pachet de țigări pe zi și bei cafea în loc de apă. În felul ăsta mai reușești și tu să dai jos toate kilogramele în plus de la Crăciun și Revelion.

De mîine te apuci de bio-inginerie. Ai văzut tu într-un film că poți proiecta viruși care să ucidă numai anumite rase de oameni. Vei avea totuși nevoie de specimene pe care să experimentezi. Speri să nu observe nimeni că din cartier o să înceapă să dispară tot mai mulți țigani.

De cîteva zile colegii de la camera alăturată nu te lasă să dormi. În fiecare seară ascultă muzică proastă cu boxele date la maximum ori rîd din toți plămînii. Singura soluție ca să-i dezveți ar fi să-ți cumperi o bormașină și să începi să găurești pereții la prima oră a dimineții.

Te-ai săturat ca în fiecare săptămînă să mergi la gară ca să-ți iei pachetul așa că vrei neapărat să-ți găsești un iubit care să facă asta în locul tău. Trebuie să arate bine, să fie manierat, romantic și să-ți asculte orice rugăminte. La atîtea pretenții sigur tot tu vei merge la gară și pe viitor.

Pe vremea cavalerilor, **menestrelii** conduceau lumea

Grupul a cântat atît balade, cît și poezii gotice.

Lîngă barul din localul Teatru Fix s-a format un șir indian cu un aspect cam bizar, dacă ne luăm după îmbrăcămintea medievală care le ajunge pînă la genunchi celor cinci membri ai grupului Bard Art. E vineri seara, ora 21.00, și ei se pregătesc de un concert cu temă medievală, dar nu-s costumați în cavaleri cu săbii ce lucesc la lumina proiectoarelor, sau cu un scut de lemn de stejar dur. Nici nu au aură de nobili, îmbrăcați în haine cu modele croite direct pe ele. Costumația lor este de simpli menestrelî înarmați doar cu instrumente și muzică ca să mulțumească mulțimea dornică de balade medievale.

Membrii trupei Bard Art au citit și poezii gotice.

de Paul ANDRICI | paul.andrici2002@gmail.com

Asemenea cîntăreților medievali, mai întîi fac o „călătorie” de la masă la masă, printre spectatorii care, în mod indirect, intră și ei în povestea imaginară concepută de Bard Art.

Menestrelîi erau muzicanți ambulănți, care nu stăteau prea mult într-un singur loc și cîntau atît pentru cei cu sînge albastru, cît și pentru cei cu lichid roșu în vene. Nu țineau cont de diferențele ce existau între clase, deoarece, după cum ne arată și artiștii, muzica lor „este pentru toată lumea, dar cred că v-am ținut suficient timp în întineric”. Grăbiți de aceste vorbe, Alex, Luiza, Bogdan și restul grupului se îndreaptă fiecare spre instrumentul său.

Se-nchid toate luminile din local, iar singura licărire care se mai poate observa este cea de la planșa pe care este proiectată o siglă medievală care, poate la un moment dat, stătea mîndră în vîrfului unui steag. Nici

nu trec cîteva secunde, că o voce sumbră, ce ar putea scula și morții din mormînt ne trezește simțurile și le fixează într-o singură direcție. Nici unul nu cîntă la vreun instrument de suflat, dar probabil că l-ar face mîndru și pe Flautistul din Hamelin, în special Luiza de la vioară, care reușește să anime atmosfera din local doar printr-o singură sfichiuire blîndă a corzilor.

Dar Bard Art nu se rezumă doar la melodii pe care să bați ritmul cu vîrfurile adidașilor, ne oferă și o porție zdravănă de poezii gotice. Solistul încearcă să învîlue într-o atmosferă de mister lăsînd timbrul vocal la un nivel cît mai jos, iar orga electrică scoate doar cele mai adînci note ale tastelor sale. „Du-te băiet în noapte/ Să mă auzi în șoapte/ Unghiile mi s-au tocit/ Unghiile mi s-au tocit”.

În acel moment vreo trei, patru capete se uită cu insistență la vîrfurile degetelor, dar văd că nu este

așa cum spune cîntecul. Alții se folosesc de această ocazie să facă cîte o glumă pe seama fetelor, unele mai reușite decît celelalte, dacă este să ne luăm după reacțiile primite. Unele variază de la un „ha, mai învață comedie”, pînă la „recunosc, cînd le nimerești, le nimerești”. Dar toate glumele sînt scurte și fără vreo continuare ca să nu rateze un vers sau o bătaie a tobelor din concert.

Cîte o piedică, două

Solistul clipește de cîteva ori, poate din cauza luminii de la proiector sau a fumului care a format un nor gros. Cei care se irită mai ușor scot cîte o lacrimă, două, dar totuși nimeni nu se ridică de pe scaun sau de pe bancă, ci stau cuminți la locurile lor și ba mai discută ceva cu persoana de lîngă, ba mai aruncă o privire spre emblema medievală.

Gheața este spartă pe la a treia piesă, una voioasă care ți-o poți ima-

gina cîntată într-o sală a unui palat de piatră. Din păcate însă, Teatru Fix nu are suficient spațiu pentru un posibil bal, așa că singura cale ca spectatorii să-și mulțumească pofta de dans sînt o serie de aplauze ritmate. Bătaile din palme par că trec de la o persoană la alta la fel ca valul de mîini de pe un stadion.

O parte din personalul localului s-a ascuns într-un birou de la intrare, departe de norul înecăcios însă nici ei nu rezistă tentației de a-și mișca picioarele pe ritmuri medievale. „Știu că asta-i hora românească, dar sună asemănător cu o piesă populară așa că nu pot să rezist”, îi spune

patronul dansator unuia dintre angajați.

La un moment dat însă, se pierde o parte din magie cînd vocalistul se încurcă în propriile cuvinte și lasă în urmă cîteva versuri. Îi aruncă o privire chitaristului și toboșarului, iar printr-o mișcare scurtă din cap, aceștia îi înțeleg dilema și merg mai departe vrînd parcă să lase impresia că melodia se poate descurca și cu o versiune instrumentală. După acest prim și ultim accident, Bard Art trec pe un registru mai sentimental, cu o poezie mai blîndă în sunet și versuri, dar tot pe aceeași atmosferă medievală cu care ne-au încarcerat. ■

SIESTA LONDONEZĂ

Petrecerea instrumentelor indie

de Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@gmail.com

Simbăta trecută, odată cu lăsarea întinericului, în ArtHouse Central s-au auzit ritmuri mai rare pentru o trupă românească – indie rock. The Amsterdams ne-au gîdilat urechile cu sunetul londonez pe care ni l-au promis încă de la început, lansînd la Iași ultimului lor album, „Winds Apart”.

Încă de la început nu pierdem foarte mult timp cu introducerile, căci cei patru băieți încearcă să ne sperie spunîndu-ne în „Petrolize All Mice” că avem un șoricel în casă care aleargă de nebun pe pereți. Deși singurele lumini din local sînt lumînările de la fiecare masă atent așezate în pahare de sticlă, nu ne înspăimîntăm ci chiar ne amuzăm cînd toboșarul încearcă să danseze cu ajutorul umeilor.

Schimbînd ritmul cu o piesă mai tristă, solistul își împreunează palmele, lasă capul în jos și lent, parcă ne șoptește o poveste de dragoste. Cea mai afectată pare o fată din spate, care pare că se deconectează deodată de la concert, fața fiindu-i acoperită cu lumina palidă a smartphone-ului. Își revine imediat însă cînd unul dintre instrumentiști piscă incisiv toba și zîmbește către public.

Surprize Surprize reloaded

Toate melodiile celor de la The Amsterdams sînt în engleză, însă datorită carismei asemănătoare celor de la Arcade Fire, semnificațiile sînt ușor de priceput. De asemenea, pe lîngă instrumentele convenționale, aceștia au

adus și cîteva mai neobișnuite, cum ar fi o drîmbă sau o *maracas*, care a răspîndit atmosfera unei sieste mexicane. Iar la un moment dat, unul dintre băieți scoate un fel de tastatură cu clape, din care iese un fluier, anunțîndu-ne că „Maybe you’re just crazy and I’m not” (n.r.: poate că ești doar nebun iar eu nu sînt). După ce-și schimbă de vreo cîteva ori locurile între ei la instrumente, unul dintre chitariștii îl dă de gol pe Andrei. „El are cîteva emoții în plus pentru că este din Iași”. În același ton, acesta glumește spunînd în timp ce imită muzica de la Surprise Surprise „Andrei, în seara asta fratele tău e aici. Emoții în plus!”.

Cum nu mai aveau loc să care și alte instrumente, băieții spun că au nevoie de unul în plus, și că au nevoie de ajutorul nostru să batem din palme. După ce învățăm ritmul pe de rost, solistul apucă zdravăn microfonul și sare de pe scenă în fața noastră. Și pentru că am făcut o treabă atît de bună pe post de instrument, la următoarea melodie Andrei scoate de nicăieri un megafon și se plimbă printre mese cîntînd. Revenind înapoi pe scenă, cei patru își mai schimbă o dată locurile între ei în timp ce pe pinza vișinie din spatele lor este proiectat un videoclip.

Din păcate, băieții ne anunță că trebuie să plece, dar revin imediat înapoi la bis-ul salvat de către fluierături-le aprigi ale unui barman. Doar că acum, trupa are cinci membri, locul lui Andrei fiind împrumutat chiar de fratele acestuia. După ce cîntă o melodie împreună, cei doi pe care abia dacă-i poți distinge se îmbrățișează, o fată din public spunînd emoționată că „nicăieri nu-i ca acasă”. ■

PUNCTUL PE VIP

Divorț cu acordul copiilor

de Andrei MIHAI | mihaicandrei@yahoo.com

Divorțul dintre Bianca Drăgușanu și Victor Slav pare că a mai părăsit publicațiile mondene și emisiunile televizate din România, însă presa internațională nu duce niciodată lipsă de astfel de subiecte. Săptămîna aceasta, actorul Dean McDermott, cunoscut pentru rolurile sale din diferite seriale de televiziune și cîștigătorul celui de-al doilea sezon al show-ului de televiziune „Food Network’s Rachael vs. Guy: Celebrity Cook-Off” a anunțat că nu mai poate trăi alături de soția sa, Tori Spelling, actrița din serialul Beverly Hills 90210. Cei doi sînt căsătoriți de șapte ani și au împreună patru copii, și pînă în urmă cu cîteva luni se credea că mariajul lor funcționează.

Ceea ce nu înțeleg fanii este motivul pentru care bărbatul a luat această decizie, mai ales că el este cel care i-a fost infidel consoartei sale. Presupusa aventură ar fi avut loc chiar înainte de Crăciun cînd Dean, în vîrstă de 47 de ani ar fi chemat-o în camera sa de hotel pe Emily Goodhand în vîrstă de 28 de ani. Ea a mărturisit că actorul i-ar fi spus că mariajul său e lipsit de intimitate și că este nefericit.

Acesta vrea acum cu orice preț separarea chiar dacă actrița Tori Spelling, după cum au declarat apropiații cuplului, încearcă „din răspu-teri” să facă relația să meargă de dragul celor patru copii. Decizia actorului de a divorța este și mai ciudată mai ales că Emily Goodhand a dezvăluit că cei doi nu au mai au în acest moment nici o relație. Cu toate acestea, Tori a declarat în urmă cu mai bine de un an că soțul ei este depen-

Dean și Tori s-au despărțit din cauza infidelității.

dent de sex și tot actrița a dezvăluit recent că nu a mai împărțit patul cu tatăl celor patru copii ai ei de cîteva luni.

Ca răspuns la declarația lui Dean, Tori Spelling a declarat că este îngrozită de o eventuală separare și refuză să creadă pînă și că soțul i-a fost necredincios, chiar dacă acesta nu a negat acuzațiile. Un apropiat al familiei a spus că actrița „este atît de furioasă încît nu poate să-l privească în ochi pe soțul ei, dar în același timp nu vrea să rămînă singură.”

Zvonuri privind divorțul celor doi au existat de la începutul anului trecut însă în martie Tori a adresat o scrisoare deschisă tabloidului Star, negînd că ar fi probleme de cuplu. Actrița le-a spus copiilor, prin intermediul publicației că „tata și cu mine sîntem foarte fericiți și ne iubim. Nu va exista nici un divorț și toți vom rămîne împreună, ca o familie”. Tim-pul însă i-a demonstrat că nu are dreptate, iar problemele ascunse pînă acum au început să iasă de sub preș. ■